

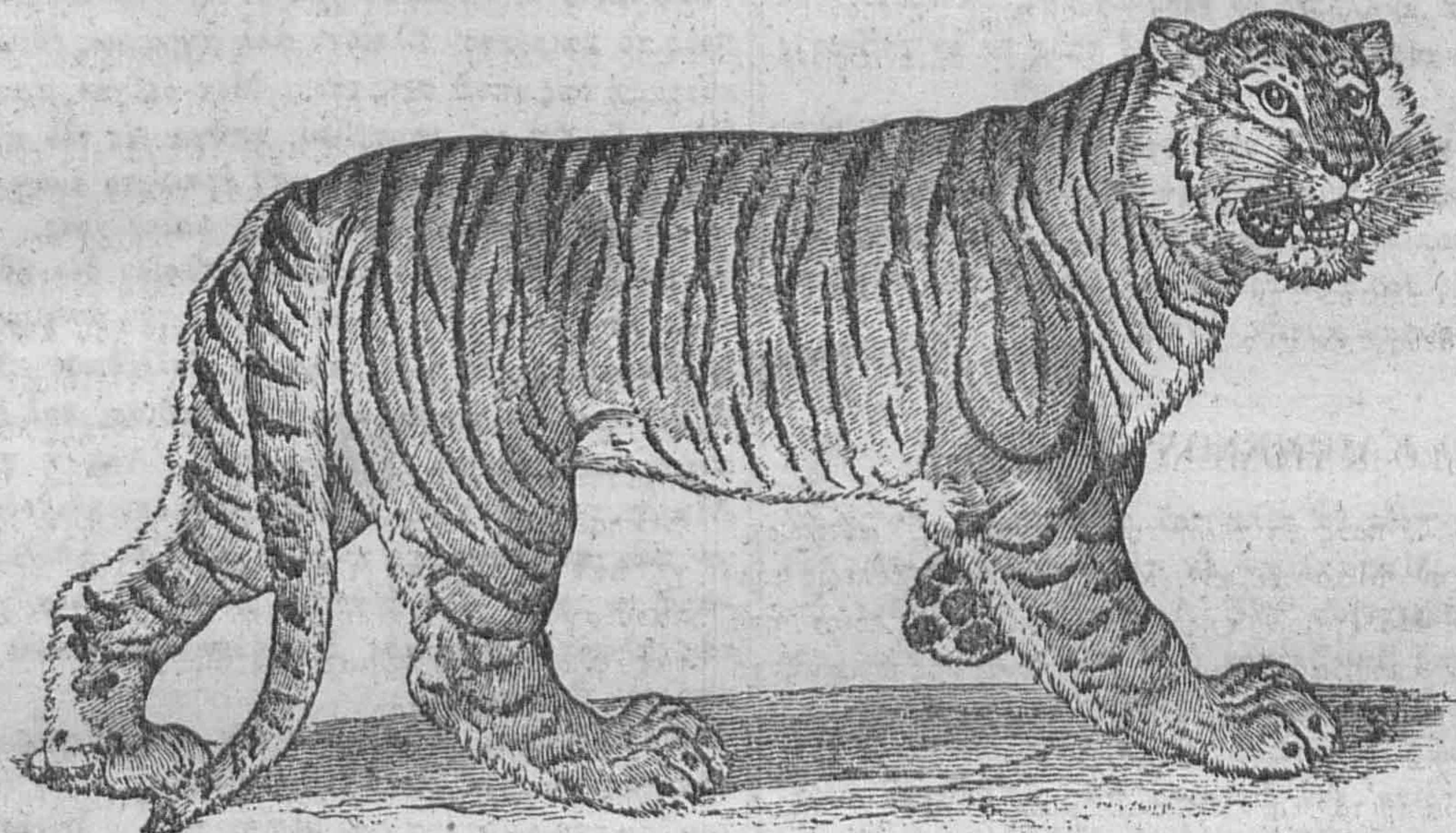
ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ, 1839.]

[ΑΡΙΘ. 2

Η ΤΙΓΡΙΣ.

ΛΕΓΕΤΑΙ ὅτι ἡ λέξις Τίγρις, εἰς τὴν Ἀρμενικὴν διαλεκτὸν, σημαίνει βέλος, καὶ ὅτι τὸ ζῷον ἐπωνομάσθη οὕτω πρὸς ὑποδήλωσιν τῆς ταχύτητος, μετὴν ὁποῖαν πηδᾷ ἢ ἐφορμᾷ κατεπάνω εἰς τὸ θῆραμά του. Τὸ μῆκος τῆς τίγριδος ἀπὸ τὸ ἄνω μέρος τοῦ μετώπου ἕως τὴν ἀρχὴν τῆς οὐρᾶς εἶναι περίπου τεσσάρων πηχῶν, τὸ δὲ ὕψος ὡς δύο πηχῶν, καὶ τόσον εἶναι προσέτι τὸ τῆς οὐρᾶς μῆκος. Τὸ ἐπικρατοῦν χρῶμα εἶναι βαδύκιτρινωπὸν· τὸ πρόσωπον, ὁ λαρυγξ, καὶ τὸ κάτω μέρος τῆς γαστρὸς, εἶναι σχεδὸν λευκά· πολυὲς δὲ μακρὰ μαῦραι λωρίδες διαπερνοῦν ὅλον τὸ σῶμα.

Ἡ τίγρις, γέννημα τῆς Ἀσίας, εὐρίσκεται ἀπὸ τὴν Κίναν καὶ Κινικὴν Ταρταρίαν ἕως εἰς τὴν Ἀρμενίαν, κυριώτερον δὲ συχνάζει τὰ θερμὰ κλίματα τῆς Ἰνδίας καὶ τῶν Ἰνδικῶν νήσων, καὶ μάλιστα τοὺς λοφώδεις καὶ πολυδένδρους τόπους, ἐνεδρεύουσα εἰς δάση καὶ εἰς τὸ μέσον ὑψηλῶν καὶ πυκνῶν χόρτων, ὅθεν ἐξερχομένη λεηλατεῖ τὰ πέριξ, προσβάλλουσα εἰς τὰ ποίμνια καὶ τὰς ἀγέλας, ἀτρόμητος ἀπὸ τὴν θείαν ἢ ἀντίστασιν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ συμπλεκομένη ἀκόμη καὶ μετὸν λέοντα εἰς πάλας τόσον ἀγρίας, ὥστε οἱ συναγωνιζόμενοι πολυλάκις πίπτουσιν ὁμοῦ. Ὅποταν δὲν εὖρη ἐναντίωσιν, ἐμπήγει τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ σῶμα τοῦ σφαγίου, καὶ ῥοφᾷ αἷμα πάμπλου, ἐξαντλοῦσα γενικῶς τὰς πηγὰς

αὐτοῦ πρὶν ἢ δίψα τῆς σβεσθῆ. Ἐχει δὲ καὶ ἰσχυρὸν μυῶδη τόσον ἐξάισιον, ὥστε δύναται νὰ σηκώσῃ νεκρὸν βοῦβαλον διπλάσιον σχεδὸν κοινοῦ βοῦς κατὰ τὸ βῆρος. Εἰς τὰς ἀγρίας ἐρήμους τῆς γεννήσεώς της, ὑποκρυπτομένη, πηδᾷ κατεπάνω εἰς τὸ κυνήγιον μετὰ φρικωδέστατον βρύχημα· ἀλλ' ἐὰν ἀποτύχη, ἀποσύρεται ὡς ὁ λέων, χωρὶς νὰ μεταδοκιμάσῃ. Σπανίως μὲν ἐφορμᾷ εἰς τὸ φανερόν κατὰ ζῶον, τὸ ὁποῖον γνωρίζει ὡς ἱκανὸν ν' ἀντισταθῆ· φαίνεται ὅμως νὰ προκρίνη ἀνθρώπους, ὅταν ἐμπορῇ νὰ προμηθευθῆ αὐτοὺς ἐκ συναρπαγῆς, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο θῆραμα. Εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἰνδίας αἱ τίγρεις εἶναι ὀλεθριώταται εἰς ξυλοκόπους καὶ τοὺς περὶ τὰ δάση ἐργαζομένους· ἐνίοτε δὲ καὶ κολυμβοῦν εἰς ἀραγμένα πλοιάρια, ὀλίγον ἀπέχοντα τῆς ὄχθης, καὶ ἀφέλκουν ἐξ αὐτῶν τοὺς ἀνθρώπους. Εἰς τὴν Ἰαύαν, ἐπειδὴ συνεχῶς ἀρπάζουν ὄδοιπόρους, ὅταν σημαντικός τις ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν, συνοδεύεται μετὰ ἀνθρώπων, οἵτινες φυσοῦν ἀδιακόπως εἰδὸς τι Γαλλικῶν κερατίων, ὁ ὄξυς τῶν ὁποίων ἤχος κάμνει αὐτὰς νὰ φεύγῃσι πεφοβισμένοι. Ἀπίστευτος σχεδὸν εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν κατ' ἔτος φονευομένων ἀπὸ τίγρεις εἰς τὴν Σουμάτραν· καθότι ἐκεῖ κῶμαι ὀλόκληροι ἐνίοτε ἠρημώθησαν, ἐνῶ δεισιδαιμονικαί περὶ μετεμψυχώσεως ἰδέαι κάμνουν τοὺς ἐντοπίους ὀκνηροτάτους εἰς ἐξολό-

ἔρυσιν αὐτῶν. Τὸ βρύχημα τῆς τίγριδος, τὴν νύκτα συμβαῖνον ὡς ἐπιτοπλεῖστον, καὶ καταρχὰς μὲν ὄν βαθύ, βραδύ, καὶ μελαγχολικόν, ἔπειτα δὲ γινόμενον ὀξύτερον, καὶ τελειόνον μὲ μίαν σφοδρὰν κραυγὴν, ἐμπνέει τρόμον ἀπερίγραφτον, καὶ μάλιστα ὅταν ἀντηχῆται ὑπὸ τῶν ὀρίων. Ἡ θήλεια κυριεύεται ἀπὸ λύσσαν ἀπεριόριστον, ὅταν ἀτεκνωθῆ· παντα δὲ κίνδυνον καταφραναῖσα, διώκει τὸν ἄρπαγα ἕως εἰς τὸ παράλιον, ἢ καὶ εἰς τὰς πύλας τῶν πόλεων· ἀφοῦ δ' ἀπελπισθῆ νὰ ἀναλοβῆ τὸ νεογνόν της, φανερόναι τὴν λύπην καὶ ἀγανάκτησιν αὐτῆς μὲ τὰς πλέον φαβερούς ὀλολυγμοῖς.

Βεβαιώνεται ὅτι οὐδ' εὐμένεια οὐδὲ χαλίνωσις ἐπιτυχεν ἕως τῶρα νὰ ἡμερώσῃ τὴν ηὐξημένην τίγριν, ἥτις, μόλις αἰσθανομένη τὰς περιποιήσεις τοῦ φύλακος αὐτῆς, σχίζει ἐξίσου τὴν τρέφουσαν, ὡς καὶ τὴν ὑβρίζουσαν ἢ παιδεύουσαν αὐτήν, χεῖρα.

ΤΟ ΚΑΙΟΜΕΝΟΝ ΠΛΟΙΟΝ.

Το 18—, πρὸς τὰ τέλη τοῦ φθινοπύρου, ἀνεχώρησα διὰ τὴν Μασσαλίαν ἐκ τῆς Καρολουπόλεως τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς· τὸ πλοῖον ἦτο φορτωμένον ἀπὸ βαμβάκιον, ὃ δὲ πλοίαρχος ὠνομαζετο Σ . . . , καὶ ἦτο προσέτι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ φορτίου.

Ἀφοῦ χωρὶς τίποτε ἀξιοσημείωτον διεπλεύσαμεν ὑπὲρ τὰ δύο πρίτα τοῦ ὠκεανοῦ, μᾶς ἀπήντησε καρὰβιον ἐρχόμενον ἐκ Μασσαλίας· ἀλλάξαντες δὲ τὰς νεωτέρας Ἀμερικανὰς ἐφημερίδας διὰ τὰς νεωτέρας Γαλλικὰς, ἐξηκολουθήσαμεν τὸν δρόμον μᾶς. Ὅτε ἠνοιχθῆσαν αἱ Γαλλικαὶ ἐφημερίδες, ἀνέγνωσεν ὁ πλοίαρχος μὲ ἀνέκφραστον ἀγαλλίασιν, ὅτι τόσον μικρὰ ποσότης βαμβακίου εὐρίσκετο εἰς τὴν Μασσαλίαν, καὶ τόσον κατεπεύγουσα ἦτον ἡ ζήτησις αὐτοῦ, ὥστε ὁποῖον καρὰβιον ἔφθανε πρῶτον ἐκεῖ φορτωμένον ἀπὸ βαμβάκιον ἤθελε κάμειν τὴν τύχην του. Ὁ ἄνεμος, πρὸ τινῶν ἡμερῶν πνέων ὀλίγον τι πρὸς νότον, ἐγύριζε τῶρα πρὸς ἀνατολὰς, καὶ ὑπέσχετο νὰ μᾶς ἐμβοσῆ μετ' ὀλίγον εἰς τὴν Μεσόγειον. Ταῦτα ἠύξησεν ἐπιπλέον τὴν ἐνθουσιαστικὴν τοῦ πλοίαρχου χαρὰν, ὅστις, πρὸ χρόνων ἀγωνιζόμενος εἰς ἀπόκτησιν πλοῦτου, δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπιτύχειν τὸ παθούμενον. Τὰ πανία ὅλα ἠνοιχθῆσαν, καὶ ἡ προαδὸς μᾶς ἐγένετο ταχυτάτη.

Ἐνωρὶς τὴν ἐπαύριον, εἶδαμεν φῶς εἰς τὸ μέσον τοῦ πελαγους· καταρχὰς μὲν ἐφάνη πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐδιευθυνόμεθα, ἀλλ' ὅσον ἐπροχωρούσαμεν, ἔμενεν αὐτὸ πρὸς μεσημβρίαν· διεκρίναμεν δὲ ὅτι ἦτο πλοῖον καιόμενον. Τὸ φῶς ἠύξανε κατὰ στιγμήν, καὶ τὰ κανόνια ἐπρόσβαλαν εἰς τὴν ἀκοήν μᾶς μὲ ταχύτητα ὀδυνηράν. Ὁ πλοίαρχος τὴν ἄραν ταύτην ἐβημάτιζεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, καθὼς εἶχε πράξειν σχεδὸν ἀδιακόπως ἀφοῦ ἔλαβε τὴν χαροποιὰν εἰδήσιν·—ἡ ἐκ τῆς ἐλπίδος ταραχὴ μόλις ἄφινεν αὐτὸν στιγμήν νὰ ἡσυχάσῃ. Εἶχε δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς βορρᾶν ἐπιμόνως ἐστραμ-

μένους· καὶ μολονότι τῶρα τὸ φῶς ἔλαμπεν ἀναπόφευκτον, καὶ αἱ συχναὶ κανονοβολισμοὶ δὲν ἤμπόρουν νὰ παρῆλθωσιν ἀνήκουστοι, καὶ ἡ συγκίνησις καὶ αἱ κραυγαὶ τῶν ἐπιβατῶν δὲν ἤμπόρουν νὰ μίνωσιν ἀπαρατήρητοι, τὸ βλέμμα του ὅμως δὲν ἔπεσεν αὔτε ἅπαξ εἰς τὸ ἀντικείμενον, ὅπου ἦσαν προσηλωμένα τὰ βλέμματα ὄλων τῶν ἄλλων.

Ἡ σιωπὴ αὕτη τοῦ πλοίαρχου ἔβαλεν εἰς ἀπορίαν ἀπερίγραφτον τὰς ἐπιβάτας καὶ ναῦτας, ἕως οὗ ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ πηδαλιούχος ἂν δὲν πρέπη νὰ στραφῆ πρὸς τὸ καιόμενον πλοῖον· ἀλλ' ἀγροίκως ἐδιωρίσθη νὰ κυττάξῃ τὰς υποθέσεις του. Μετ' ὀλίγον, κατ' αἴτησιν ὄλων τῶν ἐπὶ τοῦ καρὰβίου, ὑπῆγα εἰς τὸν πλοίαρον, καὶ τὸν εἶδοποίησα ὅτι μᾶς ἐφαίνετο ἀναγκασιότατον νὰ δώσῃ βοήθειαν εἰς τοὺς καιομένους. Ἐκεῖνος ἀπὸ κριθῆ τεταραγμένος, ὅτι τὸ πλοῖον δὲν ἠδύνατο νὰ σωθῆ, καὶ ὅτι μόνον ἤθελε χροσεῖν τὸν ἄνεμον· ἀμέσως δὲ καταβάς εἰς τὸν θάλαμον, ἐκλείδωσε τὴν θύραν. Φύσει ἦτον ἄνθρωπος ἀγαθῆς καρδίας, καὶ εἰς κοινὰς περιστάσεις ἠγοπα νὰ εὐεργετῆ. Ἀλλ' ἡ φιλαργυρία ἐνίκησε τὴν ἀρετὴν· ἡ ἐλπίς μεγαλοῦ κέρδους κατέφαγε πᾶν αἴσθημα φιλανθρωπίας, καὶ ἀπελίθωσε τὴν καρδίαν του. Καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἂν ἐκραύγαζεν ἀπὸ τὰς φλόγας, φοβούμενη ὅτι δυσκόλως ἤθελε στραφῆν ἀπὸ τὸν δρόμον του.

Τὸ πλήρωμα, εἰς ταύτην τῶν πραγμάτων τὴν κατάστασιν, δὲν εἶχαν ἄλλα τι νὰ κάμωσιν, εἰμὴ νὰ ἐλσειναλογῶσι τὴν ὠμότητα τοῦ κυρίου των. Μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὴν πυρκαϊάν, πόσον ὠδυνᾶται ἡ ψυχὴ αὐτῶν, ἐνῶ ἐγνώριζαν ὅτι ἐπυρπολοῦντο πολυάριθμοι συναδελφοὶ των! Ὡρᾶς τινὰς ἔκαμεν ὁ πλοίαρχος νὰ φανῆ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· ἀπὸ δὲ τὴν προσοφιν αὐτοῦ τότε ἐσυμπέρανα, ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς μοναξίας του εἶχεν ὑπαφέρειν ὀδυνηράν ἀγωνίαν. Πλησίον μου ἐστάθη ὅτε ἀνέβη· τὸ πρόσωπόν του ἐφαίνετο αὐστηρὸν μὲν, πλὴν ἀνήσυχον· ἔστρεψε τὰ νῦτα πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἤρχόμεθα, καὶ εἰς τὴν θύσιν αὐτὴν μ' ἐδιεύθυνεν ἀταραχῶς ἀδιαφόρους τινὰς παρατηρήσεις. Ἐνῶ δ' ἐγένετο ἡ συνομιλία, ἐρρίπτε βλέμματα συνεχῆ καὶ κατεσπευσμένα πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἀνατολὰς, ἕως οὗ διέτρεξαν ὄλον τὸν ὀρίζοντα οἱ ὀφθαλμοὶ του, καὶ ἠυχαριστήθη ὅτι τὸ καρὰβιον ἐγένετο ἀφαντον· ἐστράφη τότε, καὶ μ' εὐθυμίαν προσπεποιημένην, ἀνησυχίαν δὲ πραγματικὴν, ἥτις ἐφαίνετο ἀπὸ τὰς ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε παρατηρήσεις του, ἐκβαλε τὸ τηλεσκόπιον, καὶ, διὰ πολυχρονίου καὶ προσεκτικῆς ἐξετάσεως καθησυχάσας τοὺς φόβους του, συνῆλθε τέλος εἰς ἑαυτόν.

Μετὰ τὸ εἰς Μασσαλίαν εὐόδιόν μᾶς, εὐρῶν πλοῖον ἔτοιμον νὰ ἐκπλεύσῃ διὰ Λιβόρνον, ὅπου μ' ἐκάλουν ὑποθέσεις ἀναγκαῖαι, ἀνεχώρησα εὐθύς. Μετὰ ὀκτῶ δὲ μῆνας, ἀφοῦ σχεδὸν ἐλησμόνησα τὸ συμβεβηκός, ἐνῶ ἐκαθήμεν εἰς τὸν ἰδιαιτερον θάλαμον ξενοδοχείου τινὸς εἰς Λανδῖνον, μ' ἐνεχειρίσθη γράμμα τοῦ πλοίαρχου.

χου Σ. Διελάμβανεν ὅτι ὁ συγγραφεὺς, εἰς τὴν πόλιν εὐρίσκόμενος, καὶ ἀκούσας τὸ φθασιμὸν μου, ὑπερεπεθύμει νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ μίαν ἄραν ἀρχήτερα· ἢ ἐνταμωσίς μας ἤθελεν ὠφελήσῃν τὰ μέγιστα καὶ ἑαυτὸν καὶ ἄλλους· ὁ δούλος του, ἐσημείονεν εἰς τὸ τέλος, ἤθελε προσμείνειν νὰ μὲ δεῖξῃ τὸν δρόμον. Ἀμέσως λοιπὸν ἐξεκίνησα.

Ἐμβὰς εἰς τὸν θάλαμον, ἔφριξα διὰ τὴν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μεταβολὴν. Ἦτον ἰσχνὸς, ὠχρὸς, καὶ ἄγριος· οἱ περιπλανώμενοι ὀφθαλμοὶ του σχεδὸν ἐδείκνυαν σαλευμένας τὰς φρένας του. Ὑπερεχαρῆ ὅτε μὲ ἶδε, καὶ, παρακαλέσας με νὰ καθίσω, ἤρχισεν ὡς ἀκολούθως·

Ἐλαβα, κύριε, τὴν τόλμην νὰ σὲ προσκαλέσω τὴν ἄραν ταύτην, διότι ἄλλος μέσα εἰς τὸ Λονδῖνον δὲν εὐρίσκεται, εἰς τὸν ὁποῖον δύναμαι νὰ ἐξαγορευθῶ· μέλλω δὲ νὰ σὲ παραγγείλω τι, τοῦ ὁποίου εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ευχαρίστως θέλεις ἀναδεχθῆν τὴν ἐκτέλεσιν. Ἐνθυμεῖσαι τὸ εἰς Μασσαλίαν ταξείδιόν μας. Τὸ φορτίον μου ἐπωλήθη μὲ τὴν μεγαλητέραν ὠφέλειαν, ὥστε διαμιᾶς ἐπλότῃσα. Ὁ πλοῦτος ἦτον εἰς ἐμὲ νέος, καὶ παρὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ συνήθη ευχαρίστησιν εἶχε πρὸς ἐμὲ καὶ τὸ θέλγητρον τῆς καινοφανείας. Εἰς τοὺς Παρισίους ἐξώδευσα πολλάς ἐβδομαδας τὰς πλέον ἡδονικὰς, ἕως οὗ, ἐμβὰς εἰς καφενεῖον, ἐπῆρα ἐφημερίδα, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἔπεσαν εἰς περιγραφὴν τῆς φοβερᾶς πυρπολήσεως πολεμικοῦ Βρετανικοῦ πλοίου. Ὡς κεραυνὸς ἐξ οὐρανοῦ μὲ κατίπληξεν ἡ ἀγγελία. Ἡ καρδία μου ἐπαλλε, τὸ δὲ σύστημα μου ἔτρεμεν ὀλόκληρον, πλὴν ἀνέγνωσα πᾶσαν λέξιν. Τὸ καρσβιον, τὸ ὁποῖον ἐπερσοσαμεν τὴν προτεραίαν, ἰδὼν τὸ φῶς ἀπὸ μακρόθεν, ἐπόδισεν ἀμέσως πρὸς βοήθειαν, ἀλλ' ἔφθασεν ἐξώρας, ὥστε δύο μόνον ἔσωσεν. Αὐτοὶ ἀνέφεραν ὅτι πλοῖον ἐπέρασε πρὸς βορρᾶν αὐτῶν ἐντὸς ἡμισείας ἄρας πλευσίματος, ἀλλὰ δὲν ἔδωκεν ἀκρόασιν εἰς τὰ κανόνια τῶν ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν ἄρα τοῦ πλοίου ἐκείνου, ἐσυμπέρανε τὸ ἄρθρον, πρέπει νὰ κρέμεται ὁ χαμὸς διακοσίων ἀνθρώπων!

Ἡ νοητικὴ μου ἀταραξία ἐχάθη πέραυτα καὶ διὰ πάντα. Ἡ ευφυΐα μου δὲν ἠδύνατο νὰ ἐφεύρῃ σοφισμὰ τι πρὸς παραμυθίαν. Ὅπου καὶ ἂν ὑπήγαίνα τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἔλεγχος συνειδήσεως μὲ κατ-δίωκεν. Ἐπλαγίασα, διὰ νὰ λησμονήσω κοιμώμενος τὰς βασάνους τῆς ἡμέρας· ἀλλὰ φρικῶδες ὄνειρον μου παρέστησεν εἰς τὸ πνεῦμα ὅλον τὸ θέαμα τοῦ ἐμπρησμοῦ, μὲ τοῦ κανονοβολισμοῦ τὸν κρότον. Ἐξύπνησα ἐντρομος. Τρὶς κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα εὐτύχησα ν' ἀποκοιμηθῶ, καὶ τρὶς ἐξύπνησα ἐκ τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ ὀνειράτος. Διὰ πολλάς ἄρας τὴν ἐπαύριον ἡ ἀθυμία μου ἦτο φοβερὰ, ἀλλ' ἡ εὐθυμία συναναστροφὴ βαθμηδὸν διεσκίδασε τὴν μελαγχολίαν μου, καὶ πρὸς τὸ ἔσπερας ἤμην ἀρκετὰ ἡσυχος. Ἀλλ' ἡ νύξ πολὺν μὲ κατεφόβισεν· ἡ αὐτὴ ὀπτασία, εἰς τὸ πνεῦμά μου ἐφορμῶσα, μὲ κατεσπάραττεν, ὁπότε καὶ ἂν ἀπεκοιμώμην.

Πεπεισμένος ὅτι, ἂν ὑπέκλινα εἰς τοιοῦτους βασανιστάς, γρήγορα ἤθελα παραφρονήσῃν ἀπὸ τὴν ταλαιπωρίαν, ἀπεφασίσα ν' ἀντιστέκωμαι εἰς τοὺς πνευματικούς ἐλέγχους, καὶ νὰ σκληρύνω τὴν καρδίαν μου κατὰ τῆς συνειδήσεως. Ἐξυπνος μὲν εὐτύχουν παντοτε νὰ κυριεύω τὰ αἰσθήματα μου, ἀλλὰ κάμμία δύναμις ἐπίγειος δὲν ἴσχυε νὰ μὲ προφυλαττῇ ἀπὸ τὰς τοῦ ὕπνου βασανούς. Φαντασθεῖς, τέλος, ὅτι τὸ ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίασμα ἐνδεχόμενον νὰ ἠῤῥαξε τὴν ζωηρότητα τῶν ὀνειρῶν μου, ἀπεφασίσα νὰ κοιμηθῶ ἔρθιος εἰς μίαν καθέκταν, μὲ τὸν δούλον μου πλησίον διὰ νὰ μὲ φυλαττῇ. Ἀλλὰ μόλις μ' ἐπαιρνεν ὁ ὕπνος, μόλις ἡ κεφαλὴ μου ἔπιπτεν ἐπάνω εἰς τὸ στῆθος, καὶ παρευθὺς ἀναπτε παλιν τὸ πῦρ εἰς τὸν δυστυχῆ μου ἐγκέφαλον· τὰ βοῶντα κανόνια παλιν ἐπρόσβαλλαν εἰς τὸ ἐσωτερικόν μου ὠτίον. Ἐξεδιδόμην εἰς πᾶσαν διασκέδασιν· ἐπεριπλανώμην καθ' ὅλην τὴν Ευρώπην, ὥστε, βλέπων καὶ ἀκούων παντοτε νέα, ν' ἀπαλλάχθω ἀπὸ τὴν κυριότητα τῆς φοβερᾶς ἰδέας· ἀλλ' εἰς μοστην. Καθημέραν υπεδούλονεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν φαντασίαν μου ἡ τρομερὰ εἰκὼν, ἕως οὗ, τέλος, ἀκόμη καὶ ἐξυπνος, ἐνῶ εἶχα τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὸν κενὸν αἰθέρα, ἔβλεπα πλοῖον καιόμενον, καὶ μὲ τὰ ὠτία μου ἐξυπνα ἤκουα τὸν κρότον τῶν ἀτελευτήτων κανονίων. Ἡ φρίκη ἀπερρόφησε τὴν ἱπαρξίν μου. Κύκλος πυρώδης μὲ διαχωρίζει ἀπὸ τὸν κόσμον· ἤδη ἀναπνέω τὸν πνιγηρὸν αἶρα τοῦ ἄδου. Ἀκόμη καὶ τώρα, δὲν βλέπω τι παρὰ τὴν ευρύχωρον θάλασσαν καὶ τὴν ἐπ' αὐτῆς ἀδιαλείπτου φλόγα· ἕως καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀκούω μ' ἀγωνίαν ἀπερίγραπτον βοῦμ! βοῦμ!

Ἐπαυσεν ὁ ταλαίπωρος ὀλίγον τι, καὶ οὐδέποτε εἰς ἀνθρώπινον πρόσωπον ἶδα τοσαύτην στενοχωρίαν. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἀνέλαβε τὸν λόγον.

Τὸ τέλος μου πλησιαζει. Γνωρίζω ὅτι δὲν ἔχω πολλάς ἄρας νὰ ζήσω. Ἀποθνήσκω ἐκ πυρετοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ ἀναρρώσιν. Ὁ σκοπὸς, διὰ τὸν ὁποῖον σ' ἐκάλεσα, εἶναι συντόμως οὗτος—ὅλον τὸ ἀργύριον, ὅσον ἐκέρδησα ἀπὸ τὸ φορτίον τοῦ πλοίου μου, εὐρίσκειται εἰς τὴν Τραπεζαν τῆς Ἀγγλίας. Εἰς τὴν διαθήκην μου θέλω διαταξέειν νὰ σὲ παραδοθῇ ὀλόκληρον. Θέλω δὲ νὰ εὐρῆς τὰς οἰκογενείας τῶν ὅσοι ἐχάθησαν εἰς τὸ καὲν πλοῖον· ἐμπορεῖς νὰ μαθῆς τὰ ὀνόματά των εἰς τὸ Ναυαρχεῖον. Διαμοίρασε εἰς αὐτὰς πᾶν λεπτόν τοῦ ἀργυρίου τούτου. Δὲν πιστεύω νὰ ἀποβάλης τὴν τελευταίαν αἰτησιν θνήσκοντος ἀνθρώπου· μὲ ὑπόσχεσαι ὅτι πιστῶς θέλεις ἐκπληρώσειν τὴν ἐπιθυμίαν μου;

Τὸν ἔδωκα τὴν ποθουμένην ὑπόσχεσιν, καὶ ἀνεχώρησα.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ πλοίαρχος Σ—μετέβη εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν.

Ἡ ἸΛΙΑΣ τοῦ Ὀμήρου μετεφράσθη εἰς τὴν Σανσκριτικὴν διάλεκτον.

ΥΨΟΣ ΚΑΙ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Το κατά μέσον ὄρον ὕψος τῶν Εὐρωπαϊῶν εἰς τὴν γέννησιν εἶναι ὡς ἐπιτοπλεῖστον 19 δακτυλοί· τὰ θή-
 λεα τέκνα εἶναι μικρότερα τῶν ἀρρένων κατ' ἀναλογίαν
 τοῦ 483 πρὸς 498. Εἰς ἕκαστον τῶν μ.τὰ τὴν γέννη-
 σιν δώδεκα ἐτῶν, τὸ ἀνάστημα προσαποκτᾷ ἐτησίως
 ἓν δωδεκατημόριον. Μεταξὺ τῶν ἡλικιῶν 12 καὶ 20,
 ἢ τοῦ σώματος αἰξήσις προχωρεῖ πολὺ βραδύτερον·
 μεταξὺ δὲ τῶν ἡλικιῶν 20 καὶ 25, ὁπότε συνήθως τὸ
 ὕψος τοῦ σώματος φθάνει εἰς τὴν ἀκμήν του, ὀλιγοστεύει
 ἔτι μᾶλλον. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, τὸ ἀνάστημα
 τοῦ ἀνθρώπου εὐρίσκεται περί τὰς 3½ φορές μεγαλήτε-
 ρον παρ' εἰς τὸν καιρὸν τῆς γεννήσεως. Εἰς τὰ γηρα-
 τεῖα, τὸ ὕψος τοῦ σώματος ἐλαττώνεται κατὰ μέσον
 ὄρον τρεῖς περίπου δακτύλους. Ἐν γένει, τὸ ὕψος
 διαφέρει ὀλιγώτερον εἰς τὰς γυναῖκας διαφόρων τόπων
 παρ' εἰς τοὺς ἀνδρας.

Τὸ βάρος τῶν δύο φύλων διαφέρει καὶ εἰς τὸν
 καιρὸν τῆς γεννήσεως καὶ κατὰ τὸ διαστήμα τῆς νη-
 πιότητος. Τὸ κατά μέσον ὄρον βάρος ἀρσενικοῦ τέκνου
 εἶναι περίπου 7 λίτραι, θηλυκοῦ δὲ τέκνου μόνον περί-
 που 6½ λίτραι. Τὸ βάρος νεογεννήτου βρέφους ὀλιγο-
 στεύει τὰς πρώτας τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν
 γέννησιν, αὐξάνει δὲ ἐπαισθητῶς ἀφοῦ τὸ νήπιον γένη
 μιᾶς ἐβδομάδος. Πρὸς τὰ τέλη τοῦ πρώτου χρόνου τὸ
 τέκνον εἶναι σχεδὸν τρεῖς τόσον βαρὺ, ὅσον ἦτο κατὰ
 τὴν γέννησιν. Εἰς ἡλικίαν ἑπτὰ χρόνων εἶναι δις
 τόσον βαρὺ, ὅσον εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου χρόνου, δε-
 κατεσσάρων δὲ ἔχει τετραπλάσιον τὸ βάρος. Τὸ κατά
 μέσον ὄρον βάρος ἑκάστου φύλου εἶναι σχεδὸν τὸ αὐτὸ
 εἰς ἡλικίαν δώδεκα χρόνων, ἀλλὰ μετὰ τὸν καιρὸν αὐ-
 τὸν, αἱ θήλειαι ζυγίζουσι ὀλιγώτερον παρὰ ταὺς ἀρρένας.
 Ὅποταν τὸ βάρος τοῦ σώματος φθάσῃ εἰς τὸν ὑψιστον
 αὐτοῦ βαθμὸν, εἶναι γενικῶς περίπου δεκαεννέα φορές
 βαρύτερον παρὰ εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς γεννήσεως. Τὸ
 κατά μέσον ὄρον βάρος ἀνδρῶν εἶναι περίπου 130 λίτραι,
 γυναικῶν δὲ περίπου 112· ἀκμαίων δὲ, χωρὶς διάκρισιν
 γένους, περίπου 120 λιτρῶν. Ὡς πρὸς ἄτομα καὶ τῶν
 δύο φύλων κάτω 4 ποδῶν καὶ 4 δακτύλων ὕψους, αἱ
 γυναῖκες εἶναι ὀπωσοῦν βαρύτεραι τῶν ἀνδρῶν· ἀλλ'
 ἂν ὑπερβαίνωσι τὸ ὕψος ταῦτο, ἀνδρες ζυγίζουσι μᾶλλον
 παρὰ γυναῖκας. Οἱ ἀνδρες ἀποκτοῦν τὸ μέγιστον αὐ-
 τῶν βάρος περίπου τεσσαρακονταετῆς, αἱ δὲ γυναῖκες
 περίπου πεντηκονταετῆς. Εἰς ἡλικίαν ἐξήκοντα χρό-
 νων ἀμφοτέρω ἀρχίζουσι συνήθως νὰ ἐκπίπτωσι κατὰ
 τὸ βάρος, τὸ δὲ κατὰ μέσον ὄρον βάρος γερόντων καὶ
 γραιῶν εἶναι σχεδὸν τὸ αὐτὸ ὡς εἰς τὸ δέκατον ἑννα-
 τον ἔτος τῆς ἡλικίας.

ΠΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΝΕΟΝ ΜΗΝΟΛΟΓΙΟΝ.

Τὸ Ῥωμαϊκὸν μηνολόγιον ὑπῆρχε κατασυγκεχυμέ-
 νον ἕως Ἰουλίου Καίσαρος, ὅστις, διὰ νὰ θεραπεύσῃ
 τὴν ἀνωμαλίαν, καὶ νὰ μεταθέσῃ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐνι-

αυτοῦ εἰς τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον, ἔκαμεν ἕνα ἐνιαυ-
 τὸν ἐκ 445 ἡμερῶν, ὅστις ὠνομάσθη συγχύσεως
 ἐνιαυτός· ἔπειτα ἀπέδωκεν εἰς τὸν ἐπιδιορθωθέντα
 ἐνιαυτὸν 365 ἡμέρας, διαιρέσας αὐτὸν εἰς μῆνας 12,
 καὶ προσθέσας ἀνὰ πάντα τέταρτον ἐνιαυτὸν μίαν ἐπα-
 κτὴν ἡμέραν, κατὰ τὸν Φεβρουάριον μῆνα. Οὗτος
 λοιπὸν εἶναι ὁ λεγόμενος Ἰουλιανός· Ἐνιαυτός·
 ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς σύγκειται ἐξ ἡμερῶν 365¼, εὐρίσκε-
 ται μακρότερος τοῦ ἀληθοῦς ἐνιαυτοῦ (ὅστις περιέ-
 χει 365 ἡμέρας, 5 ὥρας, 48 λεπτά, καὶ 48 δεύτερα)
 11 πρῶτα, καὶ 12 δεύτερα λεπτά, τὰ ὅποια ἐντὸς 128
 ἐνιαυτῶν ἀποπληροῦσιν ἡμέραν μίαν. Τὴν δεκάτην
 ἕκτην ἑκατονταετηρίδα, ἐπειδὴ εὐρέθη, ὅτι προέβαινε
 ὁ ἡλιακὸς ἐνιαυτός 10 ἡμέρας πρὸ τοῦ ἡλίου, διὰ τοῦτο
 Πάπας Γρηγόριος ὁ ΙΓ' ἀφήρεσε 10 ἡμέρας ἀφ' ἐνὸς
 ἐνιαυτοῦ, καὶ ἐδέσπισεν, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς μόνον ὁ τελευ-
 ταῖος ἐνιαυτός ἐκάστης τετάρτης ἑκατονταετηρίδος νὰ
 ἦναι δίσεκτος· οἱ δὲ τελευταῖοι ἐνιαυτοὶ τῶν λοιπῶν
 ἑκατονταετηρίδων, οἵτινες ἕως τότε ἐξελαμβάνοντο ὡς
 δίσεκτοι, νὰ λογίζωνται κοινοί. Αἴτη λοιπὸν εἶναι
 ἢ μεταξὺ τοῦ Ἰουλιανοῦ καὶ Γρηγοριανοῦ, ἦτοι τοῦ
 Παλαιοῦ καὶ Νέου Μηνολογίου, διαφορά, ἥτις τὴν δε-
 κάτην ἐβδόμην ἑκατονταετηρίδα ὑπῆρχε 10 ἡμέραι,
 τὴν δὲ δεκάτην ὀγδόην ἑκατονταετηρίδα 11 ἡμέραι,
 καὶ κατὰ τὴν παροῦσαν δεκάτην ἐννάτην ἑκατονταετη-
 ρίδα ὑπάρχει 12 ἡμέραι. Λοιπὸν τὸ 1800 ἔτος, κατὰ
 μὲν τὸ παλαιὸν μηνολόγιον ἦτον ὁ ἐνιαυτός ἐκεῖνος δί-
 σεκτος· κατὰ δὲ τὸ νέον, κοινός. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ
 τὸ νέον μηνολόγιον ὁ τοῦ 1600 ἐνιαυτός ἦτο δίσεκτος,
 μέλλει ἄρα κατ' αὐτὸ καὶ ὁ τοῦ 2000 ἐνιαυτός νὰ ἦναι
 παλιν δίσεκτος, καὶ οὕτως ἐφεξῆς θέλει εἶσθαι δίσε-
 κτος ὁ τελευταῖος ἐνιαυτός ἐκάστης τετάρτης ἑκατονταε-
 τηρίδος, γινομένης τῆς ἀρχῆς ἀπὸ τῆς δεκάτης ἕκτης.

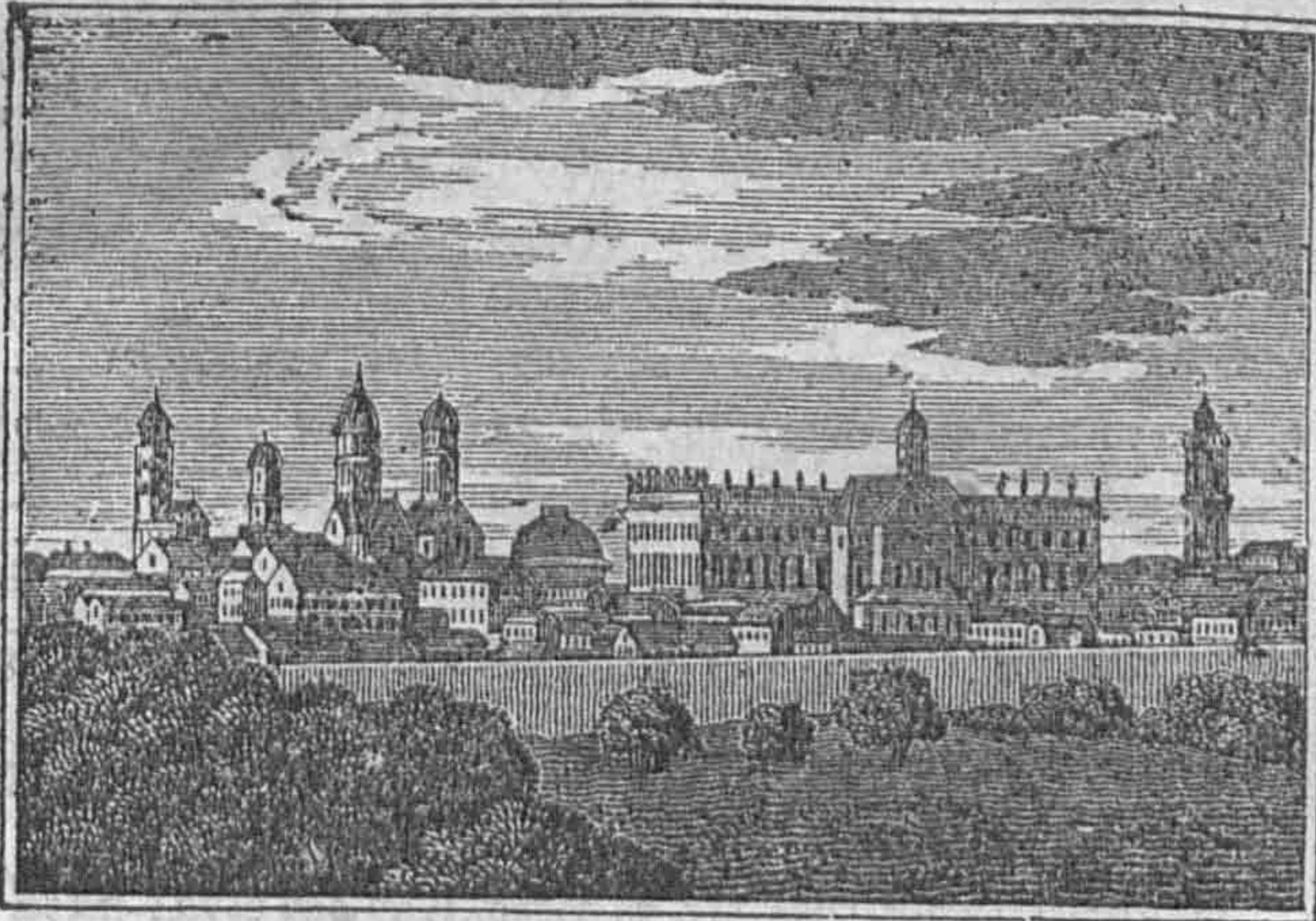
Ἰδε καὶ Ἀποθ. Τόμ. Α'. Σελ. 12—13.

ΙΔΙΩΤΗΣ, ὑπερήφανος διὰ τὰ πλοῦτη του, ἠρώτησε
 ποτὲ καταφρονητικῶς πεπαιδευμένον τινα, διὰ τί αἱ
 μὲν σοφοὶ συχνάζουσι εἰς τὴν θύραν τοῦ πλουσίου, οἱ δὲ
 πλούσιοι σχεδὸν ποτὲ δὲν πλησιάζουσι εἰς τὴν τοῦ
 σοφοῦ. Ἡ ἐξήγησις εἶναι ἀπλουσάτη, ἀπεκρίθη ὁ
 πεπαιδευμένος· οἱ σοφοὶ γνωρίζουσι τὴν ἀξίαν τῶν χρη-
 μάτων, ἐνῶ οἱ πλούσιοι ἀγνοοῦν τὴν ἀξίαν τῆς σοφίας.

ΝΕΟΣ τις, καθήμενος πλησίον τοῦ πατρός του, ἐνῶ
 οὗτος ἔχανεν ὄλον του τὸ ἀργύριον εἰς τὸ παιγνίδιον,
 ἤρχισε τὰ κλαύματα. Ἐρωτηθεὶς δὲ ἀπὸ τὸν πατέρα
 του τὸ αἶτιον, Ἄνεγνωσα, ἀπεκρίθη, ὅτι ὁ Ἀλέξαν-
 δρος, ὁπότεν ἐμάνθανε νίκην τινα τοῦ πατρός του
 Φιλίππου, ἔκλαιε πικρῶς, συλλογισζόμενος ὅτι ὁ πατήρ
 του δὲν ἤθελε τὸν ἀφήσειν τίποτε νὰ κερδήσῃ· ἐγὼ δὲ,
 ἐξ ἐναντίας, θρηνηλοῦν φοβούμενος ὅτι δὲν θέλετε μὲ
 ἀφήσειν τίποτε νὰ χάσω.

Ποικῶ χρόνου μήνυσις, σὺ φρόνησις.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΖΗΝ ΕΙΣ ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ.

Το Βερολίνον, ἡ βασιλεύουσα τῆς Πρωσσίας, εἶναι πόλις νεόκτιστος, οὐδεμίαν ἀκόμη ἔχουσα σύγκρισιν μετὰ τὰς λοιπὰς πρωτευούσας τῆς Εὐρώπης, τὰς δὲ ἀρχαιότητα σεβασμίας, — τὴν Μόσχαν, τὴν Βιένναν, τοὺς Παρισίους, τὸ Λονδῖνον. Ἀρχήτερα ἦτο κόμη, ἀπὸ ἀλιεῖς μόνον κατοικουμένη, τοποθετημένη δ' ἐπὶ μικροῦ ποταμίου εἰς τὸ μέσον ἐρήμου, ἥτις καθυπεβλήθη εἰς καλλιέργειαν διὰ τῆς φιλοπονίας τῶν κατοίκων. Ἐμπόριον ἐνεργούσα οὐχὶ πολλὰ ἐκτεταμένον, ἔχει μίαν μόνην κυριωτέραν ὁδὸν, καλουμένην Ὀδὸν τοῦ Βασιλέως· ἀλλ' ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ἔχει πολυκρίθμους ὠραίας δημοσίους πλατείας, κομψὰς οἰκοδομὰς, τερπνοὺς καὶ καταγράφους κήπους, καὶ ὁδοὺς ευθείας, ὅπου δυσκολώτατα χανεται καὶ ὁ ἀπλοῦστατος ἀκόμη ξένος. Ἀλλογενεῖς κατοικοῦν σπανίως εἰς τὸ Βερολίνον· ὅθεν οἱ κατοικοὶ, εἰς ἑαυτοὺς περὶωρισμένοι, διαφέρουν τῶν κατοίκων πάσης ἄλλης Εὐρωπαϊκῆς μητροπόλεως τοσοῦτον, ὥστε δύο αὐτῶν, μετὰ πολυετῆ ἀπουσίαν εἰς ξένον τόπον συναπαντώμενοι, ἀναγνωρίζουν ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἀπὸ τῆν πρώτην λέξιν. Σεμνύνονται δὲ διὰ τὴν καθαρότητα, μετὰ τὴν ὁποίαν λαλοῦν τὴν μητρικὴν αὐτῶν διάλεκτον· πλὴν τοῦτο καθιστάνει ἐπιτηδευμένη τὴν ὁμιλίαν τῶν· ἐπικρατεῖ δὲ μάλιστα ἡ συνήθεια αὕτη εἰς τοὺς ἀξιωματικούς τῶν βασιλικῶν σωματοφυλάκων.

Αἱ ἀνώτεροι τάξεις λαμβάνουν ἐκπαίδευσιν κλασικὴν, ἥτις ὅμως περιορίζεται ὑπὲρ τὸ δέον εἰς Λατινικὰ καὶ ἱστορίαν, τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν ὠφελίμων τεχνῶν διόλου παραλειπομένων· τρίβουν δὲ καὶ τινα χρόνον εἰς μαθήματα ουτιδανά. Αἱ νεάνιδες λαμβάνουν εὐγενικὴν μὲν, πλὴν περὶωρισμένην καὶ μοναστικὴν ὅπως ἀνατροφήν· ἀπαιτοῦν δὲ ἀπὸ τοῦ ἀνδραὶ ὅλας τὰς δυνατὰς περιποιήσεις καὶ φιλοφροσύνας, καὶ μάλιστα πειράζονται σπουδαίως μετὰ τὴν ἐλαχίστην παράβασιν τῶν συνήθως ἀπονεμομένων εἰς αὐτὰς τιμῶν. Εἰς τῶν ἀνωτέρων τάξεων τοὺς τεχνητοὺς τρόπους ἀντιπαραβάλλεται ἡ σταθερὰ μὲν καὶ ἀπλοϊκὴ, μᾶλλον δὲ

4* γ'.

ἀκομψος διαγωγή τῶν τῆς μέσης τάξεως πολιτῶν, οἵτινες, ἂν καὶ ὀλίγον τι ἀδιαφοροὶ πρὸς τὴν παιδείαν, εἶναι μ' ὅλον τοῦτο ὑπερβολῆ δραστήριοι καὶ ἱκανώτατοι. Αἱ ἐργατικαὶ τάξεις εἶναι ἀπλαῖ καὶ εὐπροσγγοροι, ἢ δὲ συναναστροφή τῶν εὐαρεστος, ὅσον ὁποιαδήποτε εἰς τὸ Βερολίνον. Αἱ διασκεδάσεις τῶν ἀνωτέρων τάξεων συνίστανται εἰς ἐσπερινὰς συναναστροφὰς, εἰς τὸ θέατρον, εἰς μουσικὰς συμφωνίας, μουσεῖα, στοὰς ζωγραφικῶν, κτλ., ὡς καὶ εἰς ἐκδρομὰς εἰς τὴν ἐξοχὴν πανοικί γινομένης, καὶ εἰς τὸ κυνήγιον. Κατὰ τὴν περίχωρον τοῦ Βερολίνου ὑπάρχουν μέρη ἀξιόλογα διὰ κυνήγιον· ἀλλ' οἱ συχνάζοντες αὐτὰ κυνηγοὶ ἀνήκουν μᾶλλον εἰς τὰς μέσας παρά εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις. Οἱ ταπεινότεροι τῶν πολιτῶν εὐχαριστοῦνται τὴν ἐσπέραν εἰς τὰ σφαιριστήρια (ἐκ τῶν ὁποίων πᾶν καφενεῖον ἔχει ἓν), ὅπου, εὐρίσκοντες τοὺς συντρόφους τῶν, καθίζουν περὶ μὲγάλῃς τινὸς τραπέζης ὀπισθεν ὑψηλῶν λευκῶν ποτηρίων ζύθου, καὶ περνοῦν τὴν ὥραν μετὰ τερπνοὺς γέλωτας καὶ ἀγροίκους ἀστεϊσμούς. Ἡ συνομιλία τῶν φυσικὰ δὲν εἶναι πρώτης ποιότητος. Καὶ εἰδημονέστατοι ὅμως νέοι συχνάζουν τὰ καφενεῖα ταῦτα, τῶν ὁποίων ἡ συνομιλία περιστρέφεται εἰς τοὺς θεατρικοὺς νεωτερισμούς, τοὺς ὑποκριτὰς, τὸν τελευταῖον νέον αἰοδὸν τοῦ θεάτρου, τὰς μουσικὰς συμφωνίας, καὶ ἄλλας διασκεδάσεις. Εἰς τὸ Βερολίνον ὑπάρχουν δύο θεάτρα. Συχνάζουν δὲ πολὺ τὰ καφενεῖα καὶ οἱ μαθηταί, οἵτινες συζητοῦν καὶ κρίνουν τὴν ἱκανότητα τῶν καθηγητῶν τοῦ πανεπιστημίου καὶ τὰς παραδόσεις αὐτῶν, φιλονεικοῦν περὶ τοῦ εἶναι καὶ μὴ εἶναι, περὶ ὑποκειμένων καὶ ἀντικειμένων, τελειόνοντες γενικῶς τὰς συζητήσεις μ' ἀπόφασιν νὰ καταφύγωσι εἰς οἰνοπωλεῖον, ὅπου ἐν βωκαλίον Βορδιγαλικῶ οἴνου πωλεῖται δύο δραχμὰς, Οὐγγρικῶ δὲ περὶ τὰ 35 λεπτά. Ἄν ἐδῶ ἐρεθισθῶσιν ὀλίγον, ἐμβαίνουν κάποτε εἰς συζητήσεις πολιτικὰς· ἀλλὰ πρέπει νὰ ᾔηται βεβαιόταται ὅτι δὲν ὑπάρχει κατασκοπος εἰς τὴν συντροφίαν αὐτῶν· καθότι ἓνας λόγος ἀπροφύλακτος ἀρκεῖ νὰ τοὺς καθυποβάλλῃ διὰ χρόνον εἰς ἐπαγρύπνησιν, ἀκόμη δὲ καὶ νὰ τοὺς πέμψῃ εἰς τὴν φυλακὴν. Μ' ὅλον τοῦτο, δὲν ὑπάρχει πόλις Εὐρωπαϊκὴ, ὅπου συζητοῦνται θερμότερον τὰ πολιτικὰ, ὅπου ὁ βασιλεὺς ἐπαινεῖται ἢ ψέγεται πλέον ἐλεύθερα, ἢ ὅπου ἀμφισβητοῦσι περὶ συντάγματος πληρέστερον, παρά εἰς τὸ Βερολίνον· πλὴν ταῦτα γίνονται παντοτε ἰδιαιτέρως.

Οἱ ἐργαταὶ ἀπέχουν πολὺ μακρὰν εὐδαίμονος καταστάσεως. Οἱ ἐργοδοταί, ὀλίγον κερδαίνοντες, δὲν ἐμποροῦν νὰ πληρόνωσι μεγάλους μισθοὺς εἰς τοὺς ἑαυτῶν ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ὅμως προβλέπουν τὰς τροφὰς καὶ τὸ καταλυμα.

Ἀπὸ τὰς κατωτέρας τοῦ λαοῦ τάξεις, τριῶν εἰδῶν ἀνθρώποι πρέπει νὰ σημειωθῶσιν, ὡς ἀποκτήσαντες φήμην εἰς τὸ Βερολίνον καὶ τὴν Πρωσσίαν, τουτ' ἴσιν, αἱ ἰχθυοπώλαινοι, οἱ γωνιστότατοι, καὶ οἱ Βοϊγτλανδοί. Αἱ ἰχθυοπώλαινοι φημίζονται ὄχι ὀλιγώτερον

ένταῦθα παρ' ἀλλαγῶν διὰ τὴν εὐστροφίαν τῆς γλώσσης των καὶ τὴν ταχύτητα τῆς προφορᾶς των. Νέοι, κλίσειν ἔχοντες νὰ γελάσωσιν, ὑπάγουσιν συχνὰ εἰς τὸ ἰχθυοπωλεῖον, καὶ ζητοῦν νὰ πειραξῶσι κάμμιαν ἀπ' αὐτάς· ἐρεθισθεῖσα ἐκείνη, πηδᾷ εὐθύς ἔπανω, βάλλει τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ἰσχύων, καὶ ἔξεμεῖ βωμολοχίας καὶ ὕβρεις κάποτε δι' ἓν τεταρτημόριον τῆς ὥρας ἀδιακόπως. Οἱ γωνιοστάται εἶναι πτωχοὶ, δυστυχεῖς ἄνθρωποι, οἵτινες περιμένουν εἰς τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν, ζητοῦντες ἔργον ὡς βαστάζοι μὲ πληρωμὴν μετριωτάτην. Εἶναι δ' ἐπίσημοι διὰ τὴν πολυποσίαν αὐτῶν, καὶ διὰ τὴν γνώρισιν ὅλων τῶν τοῦ Βερολίνου ἀστεϊσμῶν· καθότι πᾶσα μεγαλόπολις ἔχει τοὺς ἰδίους αὐτῆς ἀστεϊσμούς, τὸ δὲ Βερολῖνον εἶναι διαβόητον κατὰ τοῦτο. Οἱ Βοϊγτλανδοὶ εἶναι οἱ πλέον ἄγροικοι, ἀκαλλιέργητοι, ἐξευτελισμένοι κάτοικοι διαφόρων γειτογιῶν εἰς τὸ ἀρκτικὸν μέρος τοῦ Βερολίνου· χρήσιμοι δὲ ἄνθρωποι σπανίως περνοῦν ἀπὸ τὰς συνοικίας των, ἐκ φόβου μὴ συναπαντηθῶσι μὲ τὸ ἄθλιον καὶ δυστυχὲς τοῦτο γένος.

Τόποι ἀνέσεως εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Βερολίνου εὐρίσκονται πολυπληθέστατοι, ὅλοι δὲ γέμουν εἰς τὸ ἄκρον τὰς Κυριακάς· ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ὁ περίφημος καὶ ὠραιότατος Ζωολογικὸς Κήπος (ὅστις ὅμως δὲν περιέχει ζῶα) μετὰ τῶν πολυαρίθμων καφενειῶν του. Παραπανεῖται δὲ ὁ Πρωσσοσ ὅτι δὲν ἔχει ἄδειαν νὰ καπνίσῃ εἰς τὸν εὐρύχωρον ταῦτον κήπον, ὅπου βαδίζει τις ἐν τεταρτημόριον τῆς ὥρας χωρὶς νὰ ἴδῃ κατοικίαν, ἢ κάποτε καὶ ν' ἀπαντήσῃ ψυχὴν. Εἶναι δὲ ἀπηγορευμένον τὸ κάπνισμα καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς ὅλων τῶν πόλεων καὶ κομποπόλεων· ὅθεν καὶ φαίνεται ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀστυναμικοῦ συστήματος τῆς Πρωσσίας, — αὐθαίρετος ἀκόμη καὶ εἰς τὰ παραμικρά.

Οἱ πολιτικοὶ ἄρχοντες καὶ ὑπάλληλοι τῆς Πρωσσίας εἰς τινὰς μὲν κλάδους εἶναι ὑπόχρεοι νὰ ἐργάζωνται κοπιαστικώτατα, ὡς, παραδείγματος χάριν, εἰς τὸ ταχυδρομεῖον· εἰς ἄλλους δὲ πράττουσιν πολλὰ ὀλίγον· ὅλοι πληρόνουνται μέτρια. Οἱ στρατιωτικὰ ἐνοχλοῦνται ἀδιακόπως μὲ μικρὰς ὑπηρεσίας καὶ γυμνάσεις. Τὸν χειμῶνα, κατὰ τὸ διάστημα τῶν δριμυτέρων πάγων, ἐξασκοῦνται εἰς εὐρύχωρα γυμναστήρια, ὠκοδομημένα εἰς τὰ περιπόλια τοῦ Βερολίνου, περικλείοντα δὲ μεταξὺ τεσσάρων τοίχων ἰκανὴν ἔκτασιν μὲ καμαρωτὴν στέγην. Κατὰ τῆς Πρωσσιακῆς στρατολογίας τοὺς κανονισμούς, πᾶς ἕνας χωρὶς ἐξαίρεσιν εἶναι ὑπόχρεως νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὸ στρατεῦμα· πλὴν μὲ τὴν διάκρισιν ταύτην, ὅτι ὅποιος δύναται νὰ ὑπαφέρῃ τὴν ἀπαιτουμένην ἐξέτασιν, καὶ νὰ παρασκευασθῇ ἀφ' ἑαυτοῦ, δουλεύει ἐν μόνον ἔτος, οἱ δὲ μὴ δυνάμενοι νὰ πράξωσι ταῦτα ὀφείλουσιν νὰ δουλεύσωσι τρία· μετέπειτα ὅμως δὲν ὑπόκεινται πλέον εἰς ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν, ἐκτὸς κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου. Ὑποκατάσταται, καθὼς εἰς τὴν Γαλλίαν, δὲν συγχωροῦνται· ἀνικανότης μόνον ἐξαιρεῖ ἀπὸ δούλευσιν.

Εἰς τὸ Βερολῖνον ὑπάρχει πανεπιστήμιον, καὶ διάφορα γυμνάσια· εἰς ὅλα ὅμως ταῦτα, δίδονται παραπολύ εἰς κλασικὰ μαθήματα, ἀμελοῦντες τὰς ἐπιστήμας· ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ἐξαίρετον Πολυτεχνικὴν Σχολὴν, τὴν ἀνοιγομένην τὰς Κυριακάς διὰ τεχνίτας. Εἰς τὸ πανεπιστήμιον αἱ ἰατρικαὶ μάλιστα ἐπιστήμαι παραδίδονται καλῶς· αὐτοῦ δὲ, ὡς καὶ εἰς ἄλλα πανεπιστήμια τῆς Γερμανίας, γεννῶνται ἰατροὶ τόσον ἔξοχοι, ὅσον ὅποιοιδήποτε εἰς τὸν κόσμον. Οἱ νοσημονέστεροι τῶν κατοίκων τοῦ Βερολίνου, ὡς καὶ οἱ τῶν πλειοτέρων Γερμανικῶν πόλεων, ὑπεραγαποῦν μεταφυσικὰς ἐρεῦνας, περὶ τὰς ὁποίας στρέφονται οἱ διαλογισμοὶ καὶ ἡ συνομιλία τασούτων, ὅσον εἰς ἐπικρατείας ἐλευθερωτέρας περὶ τὰ πολιτικά· τοῦτο δὲ καλῶς γνωρίζουσα ἡ Πρωσσιακὴ κυβέρνησις ἐνθαρρύνει πολὺ τὴν σπουδὴν τῆς ἠθικῆς φιλοσοφίας.

Ἡ μαγειρικὴ τέχνη εἰς τὸ Βερολῖνον δὲν εἶναι παρὰ διὰ τὸ πολυποίκιλον αὐτῆς ἀξιοσημεῖωτος· ὁ μάγειρος τοῦ Βερολίνου ἀναγκη πᾶσα νὰ δύναται νὰ κάμνῃ δώδεκα διαφορὰ προσφαγία ἐκ γεωμηλῶν, καὶ νὰ μαγειρεῖ κομματιὸν κρέατος κατὰ ὀκτὼ διαφορὰς τρόπους. Ἰχθύες, ὄρνιθες, καὶ κυνήγιον, τρώγονται πολὺ. Τοῦ γεύματος ἢ γενικῆ ὥρα, εἶναι τὰς δώδεκα ἢ τὴν μίαν. Πᾶσα οἰκογένεια πίνει καφὲν τὸ πρωτὶ καὶ μετὰ τὸ γεῦμα. Ὁ τρόπος τῆς μαγειρικῆς των ὑπερεπαινεῖται ἀπὸ τοὺς ἐντοπίους· ἀλλὰ τὰ δερμα τῶν ροφήματα (σοῦπαι) βλαπτουσι ἐξίσου τοὺς ὀδόντας καὶ τὸν στόμαχον.

Τὸ 1620 τοῦ Βερολίνου οἱ κάτοικοι ἦσαν μόνον 10,000, τὸ δὲ 1688 δὲν ὑπερέβαιναν 18,000· τὸ 1721 ἐσυμψοσάοντα εἰς 53,355, καὶ τὸ 1775 εἶχαν αὐξήσειν εἰς 135,580. Τὴν παροῦσαν ἑκατονταετηρίδα ἐστοθῆ παλὺ ταχυτέρα ἢ αὐξήσις· ἀπὸ 157,696 κατὰ τὸ 1811 ἀνέβησαν εἰς 178,811 τὸ 1817· τὸ δὲ 1828 εἰς 236,850, καὶ τὸ 1831 εἰς 246,475. Πρὸς τὰ τέλη τοῦ 1834 ἐλαγαρισζοντο ὡς 252,000, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν 4,700 Λατῖνοι, καὶ 4,500 Ἰουδαῖοι, οἱ δὲ λοιποὶ Διαμαρτυρούμενοι.

Η ΕΚ ΘΛΙΨΕΩΝ ΩΦΕΛΕΙΑ.

Τὸ ἀκόλουθον εἶναι ἀπόσπασμα ἐξ ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν ἔπεμφεν ὁ Ὄβερλῖνος πρὸς γυναῖκα, ἣτις εἶχε δοκιμάσειν πολλὰς ἀλλεπαλλήλους θλίψεις· δείχνει δὲ καὶ τὴν ζωηρὰν αὐτοῦ πίστιν καὶ θερμὴν εὐλάβειαν, καὶ τὸν ἀπλοῦν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐξέφραζε τῆς καρδίας αὐτοῦ τὰ αἰσθήματα·—

Ἔχω ἔμπροσθέν μου δύο πέτρας, κατὰ μίμησιν πολυτίμων λίθων, αἵτινες ὁμοιάζουσι ἐντελῶς κατὰ τὸ χρῶμα, τὸ νερὸν, καὶ τὴν καθαρότητα· ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν λάμψιν διαφέρουσι παλὺ. Ἡ μὲν θαμβόνη ἀπὸ τὴν λαμπρότητα, τῆς δὲ ἡ λάμψις εἶναι ἀσθενής, ὥστε ὁ ὀφθαλμὸς δὲν λαμβάνει εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὴν θέαν. Πόθεν ἡ διαφορὰ αὕτη; Τὸ αἶτιον εἶναι τοῦτο. Ἡ

μία έχει μόνον ὀκτώ κοψίματα· ἡ δ' ἄλλη ὀγδοήκοντα. Τὰ κοψίματα ταῦτα γίνονται μὲ ἐργασίαν βιαιοτάτην· χρειάζεται νὰ κόψη τις, νὰ ὀμαλύνῃ, καὶ νὰ υἰαλίση. Ἐὰν ἦσαν ἔμφυχοι αἱ πέτραι αὗται, καὶ ἠμπόρουσαν νὰ αἰσθανθῶσι τί ὑπέφεραν, ἢ λαβοῦσα ὀγδοήκοντα κοψίματα ἤθελε νομίσειν τὸν ἑαυτὸν τῆς δυστυχεστάτην, καὶ φθονήσειν τὴν καλοτυχίαν τῆς ἄλλης, ἢ ὁποία, ὀκτώ μόνον λαβοῦσα, εἶχεν ὑποφέρειν τὸ δεκατημόριον τῶν παθημάτων ἐκείνης. Πλὴν ἡ μὲν ἐργασία, ἀφοῦ μίαν φοράν γένη, τελειώνει· ἡ δὲ μεταξύ τῶν δύο πετρῶν διαφορά μένει διὰ πάντα· ἡ ὀλίγον παθοῦσα ἀμαυρόνεται διόλου ὑπὸ τῆς παθούσης τὰ πολλά.

Δὲν ἔμπορεῖ τοῦτο νὰ ἐξηγήσῃ ὅπως οὖν τὸ ῥητὸν τοῦ Κυρίου μας, τοῦ ὁποίου οἱ λόγοι πάντοτε ἀναφέρονται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εἰς τὴν αἰωνιότητα; 'Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται' — μακάριοι, εἴτε χωριστὰ θεωρούμενοι, εἴτε παραβαλλόμενοι μὲ τοὺς ὅσοι δὲν ὑπέφεραν τόσας θλίψεις. Ὡ! ἂς ἡδυνώμεθα πάντοτε νὰ πίπτωμεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὡς παιδία, νὰ πλησιάζωμεν εἰς αὐτὸν ὡς ἀρνία ἀβοήθητα, καὶ πάντοτε νὰ τοῦ ζητῶμεν ὑπομονήν, ὑπόκλισιν, ὀλοτελῆ ἀφοσίωσιν εἰς τὸ θέλημά του, πίστιν, καὶ ἐγκάρδιον ὑπακοὴν εἰς τὰς ἐντολάς, τὰς ὁποίας δίδει εἰς τοὺς ὅσοι θέλουν νὰ ἦναι μαθηταὶ του. 'Κύριος ὁ Θεὸς θέλει ἐξαλείψειν τὰ δάκρυα ἀπ' ὅλα τὰ πρόσωπα,' λέγει ὁ Ἡσαΐας. Παρατηρεῖ δὲ καὶ ὁ ἅγιος Παῦλος, 'Τὸ γὰρ παραυτίκα ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βάρος δόξης κατεργάζεται ἡμῖν.'

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Εἰς ὅλους τοὺς τόπους καὶ εἰς ὅλους τοὺς καιροὺς εὐρέθη κοινωνία ἀνθρωπίνη, ὅπου εὐρέθησαν ἴχνη τινὰ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἄν ἡδύνατο ἐν ἄτομον ἀνθρώπου νὰ ὑπάρχη τῶν ὄντι καθ' ἑαυτὸ, ἤθελεν εἶσθαι ἀδύνατον νὰ πολυπλασιασθῇ. Ἡ χρεία τοῦ γεννᾶν, ἔμφυτος οὖσα εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, πλησιάζει τὸ ἄρρην πρὸς τὸ θῆλυ, καὶ ἡ ἐντεῦθεν τεκνογονία ἀναπτύσσει τὸ αἰσθηματῆς συγγενείας. Ἄν εἰς τὰ μαστοπόρα ζῶα ἐν γένει τὸ τέκνον ἐμπορῇ νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἀφοῦ μόλις παύσῃ εἰς αὐτὸ ἡ χρεία τοῦ θηλασμοῦ, εἰς τὸ ἀνθρώπινον ὁμοῦς εἶδος τὸ τέκνον διὰ τὴν ἀδυναμίαν του βιάζεται νὰ μένῃ ἀχώριστον ἀπὸ τοὺς γονεῖς τουλάχιστον ἕως δώδεκα ἔτη. Εἰς τοῦτο τὸ μεταξύ γεννῶνται ἄλλα τέκνα, καὶ συγχρόνως αὐξάνει τὸ φίλτρον μεταξύ αὐτῶν καὶ τῶν γονέων. Τὸ φίλτρον τοῦτο, ἀναπτύχθῃ ἀμοιβαίως εἰς τὰ τέκνα ἐκ τῶν βοηθειῶν τὰς ὁποίας λαμβάνουν παρὰ τῶν γονέων, προετοιμάζει βοηθείας εἰς τὸ γῆρας τούτων, καὶ εἶναι νέον αἷτιον ἐνώσεως.

Εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις, καὶ μὴ ὑποτεθείσης χρείας μονώσεως, ἡ εὐπαρξία ἡμῶν αὐξάνει, ὅταν συ-

ζῶμεν μὲ ἀνθρώπους, ἐλαττόνεται δὲ, ὅταν ζῶμεν μεμονωμένοι. Ἐντεῦθεν εἰς τὴν μόνωσιν ἡμῶν, ὅταν τύχῃ, παραλαμβάνομεν διὰ συντροφίαν ζῶα κατωτέρου εἶδους, ἢ συνοικειούμεθα μὲ ἀψυχα πράγματα, ζητοῦντες οὕτω νὰ ἀναπληρώσωμεν τὸ κενὸν, τὸ ὁποῖον αἰσθανόμεθα εἰς τὴν ψυχὴν μας.

Διὰ τῆς γινομένης πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνακοινώσεως αἰσθανόμεθα ὅτι αἱ μὲν ἡδοναὶ ἡμῶν αὐξάνουν, αἱ δὲ λύπαι ἐλαττόνονται. Ἐχομεν χρείαν συλλυπήσεως εἰς τὰ λυπηρά, καὶ ἡ εὐχαρίστησις ἡμῶν εἰς τὰς εὐτυχίας δὲν εἶναι τελεία, ἐὰν δὲν ἦναι διηρημένη.

Ὅλαι αἱ κοινωνικαὶ παθήσεις, ἀγάπη, εὐγνωμοσύνη, κτλ., μᾶς προξενοῦν ἡδονήν· ἐξ ἐναντίας δὲ ὅλαι αἱ ἀντικοινωνικαὶ, μῖσος, θυμὸς, ἐκδίκησις, κτλ., συνεπιφέρουν λύπην.

Μᾶς ἡδύνει ἡ ὑπόληψις, διότι συνάπτει μὲ τὰς ἰδικὰς μας δυνάμεις τὰς τῶν ἄλλων· μᾶς λυπεῖ ἡ καταφρόνησις, διότι χωρίζει τὰς δυνάμεις τῶν ἄλλων ἀπὸ τὰς ἰδικὰς μας.

Ὁ ἀνθρώπος, ἔχων πλειοτέρας ιδέας παρὰ τὰ ζῶα, γνωρίζει καλῆτερα τοὺς περικυκλοῦντας αὐτὸν κινδύνους, ὅθεν ἔπεται νὰ ἦναι καὶ πλεον δευλός. Ἡ μεγαλητέρα λοιπὸν κρίσις αὐτοῦ καὶ ὁ μεγαλήτερος φόβος πρέπει νὰ τὸν κάμνωσι νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ὠφέλειαν, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ λαμβάνῃ ἀπὸ τοὺς ὁμοίους του, διὰ τῆς ἀντιλήψεως αὐτῶν εἰς τὰς χρείας του, καὶ διὰ τῆς συνδρομῆς τῆς θηλήσεως καὶ τῶν δυνάμεων αὐτῶν μὲ τὴν ἰδικήν του. Ἐντεῦθεν πανταχοῦ εὐρέθη γλῶσσα ἐναρθρος μᾶλλον ἢ ἥττον τελειοποιημένη, ἥτις, εὐκολύνουσα τὴν ἀμοιβαίαν ἀνακοίνωσιν τῶν χρεῶν, εὐκολύνει καὶ τὴν ἐνέργειαν τῶν πρὸς ἐκπλήρωσιν μέσων.

Ἡ κοινωνία δὲν εἶναι, δὲν ἐστάθη, καὶ δὲν θέλει εἶσθαι ποτὲ ἄλλο παρὰ γενικὴ ἀγορὰ, ὅπου ἕκαστος πωλεῖ τὰ ἰδικὰ του πράγματα, ἢ τὰς ὑπηρεσίας του, διὰ νὰ λαμβάνῃ ἀντὶ τούτων τὰ πράγματα ἢ τὰς ὑπηρεσίας τῶν ἄλλων. Εἰς τὴν συναλλαγὴν τούτων ἕκαστος δίδει ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐκτιμᾷ κατὰ τὴν χρείαν ὀλιγώτερον, δι' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐκτιμᾷ περισσότερον, καὶ οὕτω ἡ κοινωνία γίνεται εἰς ὅλους ὠφέλιμος.

Ἀκόμη καὶ ὅταν οἱ ἀνθρώποι κάμνωσιν ὑπηρεσίας κατὰ τὸ φαινόμενον δωρεάν, ἔμπορεῖ τις νὰ εἴπῃ ὅτι καὶ τότε κάμνουν συναλλαγὴν· δίδουν μέρος τῆς καταστάσεώς των, ἢ τοῦ χρόνου, διὰ νὰ ἀπολαύσωσι τὴν ζωηροτάτην, τὴν πλεον ἀξιέπαινον ἡδονήν, τὴν τῆς ευεργεσίας, ἢ διὰ νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἀπὸ τὸ βαρύτερον ἄλγος, τὸ ὁποῖον εἶναι νὰ βλέπῃ τις ἄλλον πασχοντα.

Ἡ ἐργασία πολλῶν ἀνθρώπων ἐνωμένων δίδει μεγαλητέρον γινόμενον παρὰ ἡ ἀτομικὴ ἐκάστου.

Ὅταν πολλοὶ ἐργάζωνται ὑπὲρ ἀλλήλων, ἕκαστος ἔμπορεῖ νὰ δοθῇ εἰς ἓν τι ἔργον, πρὸς τὸ ὁποῖον ἔχει μεγαλητέραν κλίσιν, καὶ ἐντεῦθεν γίνεται τελειότερον,

Αἱ νοητικαὶ δυνάμεις ἀναπτύσσονται καὶ ἐκτείνονται εἰς τὴν κοινωνίαν πολὺ πλεον παρὰ εἰς τὴν ἀκοινωνήτην κατάστασιν· διότι πρῶτον μὲν κάνει δὲν

ἐμπορεῖ νὰ βλέπη τὰ πάντα ἀφ' ἑαυτοῦ· ἔπειτα, εἶναι πλέον εὐκόλον νὰ μανθάνη τις παρά νὰ ἐφευρίσκη· ὅθεν, πολλῶν ἀνθρώπων συγκοινωνούντων ὁμοῦ, τὸ παρατηρηθὲν ἀπὸ τινος εὐθὺς γίνεται γνωστὸν εἰς τοὺς ἄλλους· καὶ φθάνει νὰ εὐρεθῇ εἰς τινὰ ἐξ αὐτῶν σπινθὴρ μεγαλοφυΐας, διὰ νὰ ἐκλάμψη φῶς, καὶ νὰ γίνωσι πολῦτιμοι ἀνακαλύψεις κτῆμα παντῶν, καὶ κληρονομία τῶν μεταγενεστέρων.—ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΒΑΜΒΑ.

ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ
ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ τῶν ἀποκτώντων τὰ πρὸς ζωὴν εἰς τὴν Μεγάλην Βρετανίαν ἀπὸ ἓνα μόνον κλάδον τῶν χειροτεχνημάτων αὐτῆς.—τὴν ἐργασίαν τοῦ βαμβακίου,—λογαριάζεται ἀπὸ 1,200,000 ἕως 1,400,000, περιλαμβανομένων καὶ τῶν ὅσοι καταγίνονται εἰς τὴν κατασκευὴν καὶ διόρθωσιν τῶν μηχανῶν καὶ οἰκοδομῶν.

Τὸ 1764 ἡ ποσότης τοῦ εἰσαχθέντος βαμβακίου δὲν ἔφθανεν εἰς 4,000,000 λίτρας· τὸ 1785 ἦτον 17,992,882· τὸ δὲ 1835, μετὰ πεντήκοντα μόνον ἔτη, ἀνέβη εἰς 363,702,963 λίτρας. Τὸ 1790 ἡ ὀλικὴ ἀξία τῶν ἐξαχθέντων βαμβακερῶν ὑφασμάτων ἦτον 1,662,369 στηρλίνας· τὸ δὲ 1835 ἡ ὀλικὴ ἀξία ὑπερέβαινεν 22,000,000 στηρλίνας. Ἡ ὀλικὴ ἀξία τῶν χειροτεχνουμένων ὑφασμάτων καὶ διὰ τὸ ἠνωμένον βασιλεῖον τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ Ἰρλανδίας καὶ διὰ ξένας ἀγορὰς λογαριάζεται ὡς £34,000,000.

Τὸ 1813 ὑπῆρχαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν μόνον 2,400 διὰ χειρὸς ἰστουργεῖα· τὸ 1820 εἶχαν αὐξήσειν εἰς 14,150· τὸ 1829 εἰς 55,500· καὶ τὸ 1835 εἰς 116,801.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν παντοειδῶν ὑφαντικῶν ἐργαστασίων, ὅπου μεταχειρίζονται τὰς ἀτμοκινήτους μηχανὰς, ἦταν, εἰς τὸ 1834, 3,236· οἱ δὲ εἰς αὐτὰ ἐνασχολούμενοι ἐργαταὶ ἀνέβαιναν εἰς 355,373. Ἐκ τοῦ ἀκολούθου ἐπισήμου πίνακος φαίνεται ἡ ἔκτασις καὶ ἀξιολογότης ἑκάστου κλάδου τῶν μεγάλων ὑφαντῶν χειροτεχνημάτων.—

Εργοστάσια Βαμβακίου, 1804	Ἀριθ. ἐνασχολούμενοι	220,134
„ Μαλλίου 1322	„ „	71,274
„ Μεταξίου 263	„ „	30,682
„ Λίνου 347	„ „	33,283

Τὸ οἰκοδόμημα, ὅπου κατασκευάζονται τὰ βαμβακερὰ ὑφασματα,—τὸ ἐργοστάσιον, μετὰ τῶν εἰς αὐτὸ περιεχομένων μηχανῶν,—ἀξίζει περὶ τὰς 100,000 λίτρας στηρλίνας. Συνήθως εἶναι ἐπτάστεγον· ἀλλ' ὁ κόπος τοῦ ἀναβαίνειν εἰς τὰ ἀνώτερα μέρη τόσο ὑψηλοῦ κτιρίου ἀποφεύγεται διὰ τινος μηχανῆς, ἣτις ἀναβιβάζει καὶ τὰς πραγματείας καὶ τοὺς ἐργαταί.

ΤΑ ΠΗΠΤΟΝΤΑ ΦΥΛΛΑ.—Δὲν πρέπει νὰ φανταζώμεθα ὅτι τὰ πίπτοντα φύλλα χάνονται ὅλως διόλου, πλέον μὴ χρησιμεύοντα· καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος καὶ ἡ πείρα μᾶς διδάσκουν τὸ ἐναντίον. Τίποτε δὲν χάνεται, τίποτε δὲν εἶναι ἀχρηστον εἰς τὸν κόσμον· ὅθεν καὶ τὰ

φύλλα, ὅσα πίπτουν ἀπὸ δένδρα καὶ φυτὰ, χρησιμεύουν· σήπονται, καὶ κοπρίζουν τὴν γῆν. Ἡ χιών καὶ ἡ βροχὴ διαχωρίζουν ἐξ αὐτῶν τὰ ἀλατώδη μόρια, καὶ μεταφέρουν αὐτὰ εἰς τὰς ρίζας τῶν δένδρων· ὁπότεν δὲ τὰ φύλλα ἦναι οὕτω ἐστρωμένα ἐπὶ τῆς γῆς, προφυλάττουν τὰς ρίζας νέων φυτῶν, σκεπαζοὺν τοὺς σπόρους, καὶ διατηροῦν περὶ αὐτῶν τὴν ἀναγκαίαν θερμότητα καὶ ὑγρασίαν. Τοῦτο παρατηρεῖται κατ' ἐξαιρετον εἰς φύλλα δρυός· γίνονται κόπρος ἀξιόλογος ὄχι μόνον εἰς τὸ δένδρον αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ τρυφερὰ βλαστάρια· μαλιστα δὲ χρησιμεύουν εἰς νομάς, βοηθοῦντα τὴν αὔξησιν τοῦ ὑπ' αὐτῶν καλυπτομένου χόρτου. Τόσον δὲ εἶναι ἀξιόλογοι αἱ ὠφέλειαι αὗται, ὥστε φύλλα πεπτωκότα οὐδέποτε συναγονται διὰ ν' ἀπορριφθῶσιν, ἐκτὸς ἂν ἦναι τόσο ἀφθονα, ὥστε νὰ πνίγεται μᾶλλον παρά νὰ τρέφεται ὑπ' αὐτῶν ὁ χόρτος.

ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ.—Πεπαιδευμένη καὶ καλῶς ἀνατετραμμένη γυνή, μὲ γνώσεις καὶ μὲ τρόπους, εἶναι ἀγαθὸν ἀνεκτίμητον, πλάσμα τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει σύγκρισιν· τὸ πρόσωπον αὐτῆς εἶναι ἀγγελικόν, ἡ συνομιλία τῆς ἐπουρανίου· ὅλη μαλακότης καὶ γλυκύτης, εἰρήνη, ἀγάπη, εὐφυΐα, καὶ ἀγαλλίασις. Κατὰ παντα ευχαριστεῖ τὰς πλέον ὑψηλὰς ἐπιθυμίας· ὁ δὲ ἀνὴρ, ὅστις ἔλαβε μίαν τοιαύτην διὰ μερίδιόν του, ἀς χαίρεται μόνον αὐτὴν, καὶ ἀς ευγνωμονῇ. Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ὑπόθεσε τὴν αὐτὴν γυναῖκα χωρὶς ἀνατροφῆν, καὶ ἰδοὺ τί ἔπεται.—*Ἄν ἔχη ἀγαθὴν ἐκ φύσεως διαθεσιν, ἡ ἀπαιδευσία τὴν καθιστάνει εὐαπάτητον καὶ ἄστατον· ἡ εὐφυΐα, διὰ τὴν ἀμαθειαν, κομνεί αὐτὴν ὀχληρὰν καὶ ἀλόν· ἡ δὲ ἀκρισία καὶ ἡ ἀπειρία καθιστάνουν αὐτὴν φαντασιώδη καὶ αὐτογνώμονα. *Ἄν ἡ διαθεσις αὐτῆς ἦναι πονηρὰ, ἡ ἀπαιδευσία τὴν κόμνει χειροτέραν· γίνεται δὲ ὑπεροπτικὴ καὶ ὑβρίστρια. *Ἄν κλίνη πρὸς τὸν θυμὸν, ἀγύμναστος οὔσα νὰ χαλιναγωγῇ τὰ παθη, καταντᾷ ἐριστικὴ καὶ θορυβώδης. *Ἄν δὲ πρὸς τὴν ὑπερηφανίαν, ἡ ἐκ τῆς κακῆς ἀνατροφῆς ἀδιακρισία κομνεί αὐτὴν ἀλαζόνα καὶ ἀξιογέλαστον.

ΑΛΑΣ.—Μολανότι τὸ ἄλας δὲν εἶναι τροφῆς εἶδος, χωρὶς ὅμως αὐτὸ ἡ τροφή ἤθελε χρησιμεύειν ὀλιγώτατον· ἀπαιτεῖται πρὸς ὑγείαν, καὶ ἴσως πρὸς ζωὴν. Εἰς τὴν Ὀλλανδίαν κατεδικάζοντο πατὲ οἱ κακοῦργοι εἰς ἀποχὴν ἄλατος, καὶ κατὰ συνέπειαν ἐνωχλοῦντο φοβερῶς ἀπὸ σκώληκας. Ἰατρός τις μᾶς εἰδοποιεῖ ὅτι εἰς τὴν νῆσον Μαυρίτιον οἱ τῶν πολιτῶν ἀγορασταὶ δοῦλοι σπανίως λαμβάνουν ἄλας, καὶ ὑπόκεινται εἰς σκώληκας μὲ ὑπερβολὴν· οἱ δὲ τῆς κυβερνήσεως δοῦλοι καὶ οἱ κατάδικοι λαμβάνουν ἄλας μετὰ τῆς τροφῆς των, καὶ σπανίως πάσχουν ἀπὸ τὴν νόσον αὐτὴν.—Ἐκ τοῦ ἐναντίου, παραπολὺ ἄλας, κατ' ὁποιανδήποτε μορφὴν καὶ ἂν λαμβάνεται, εἶναι πάντοτε βλαβερὸν.

*Ἄ μὴ προσήκει, μὴτ' ἄκουε, μὴτ' ὄρα.

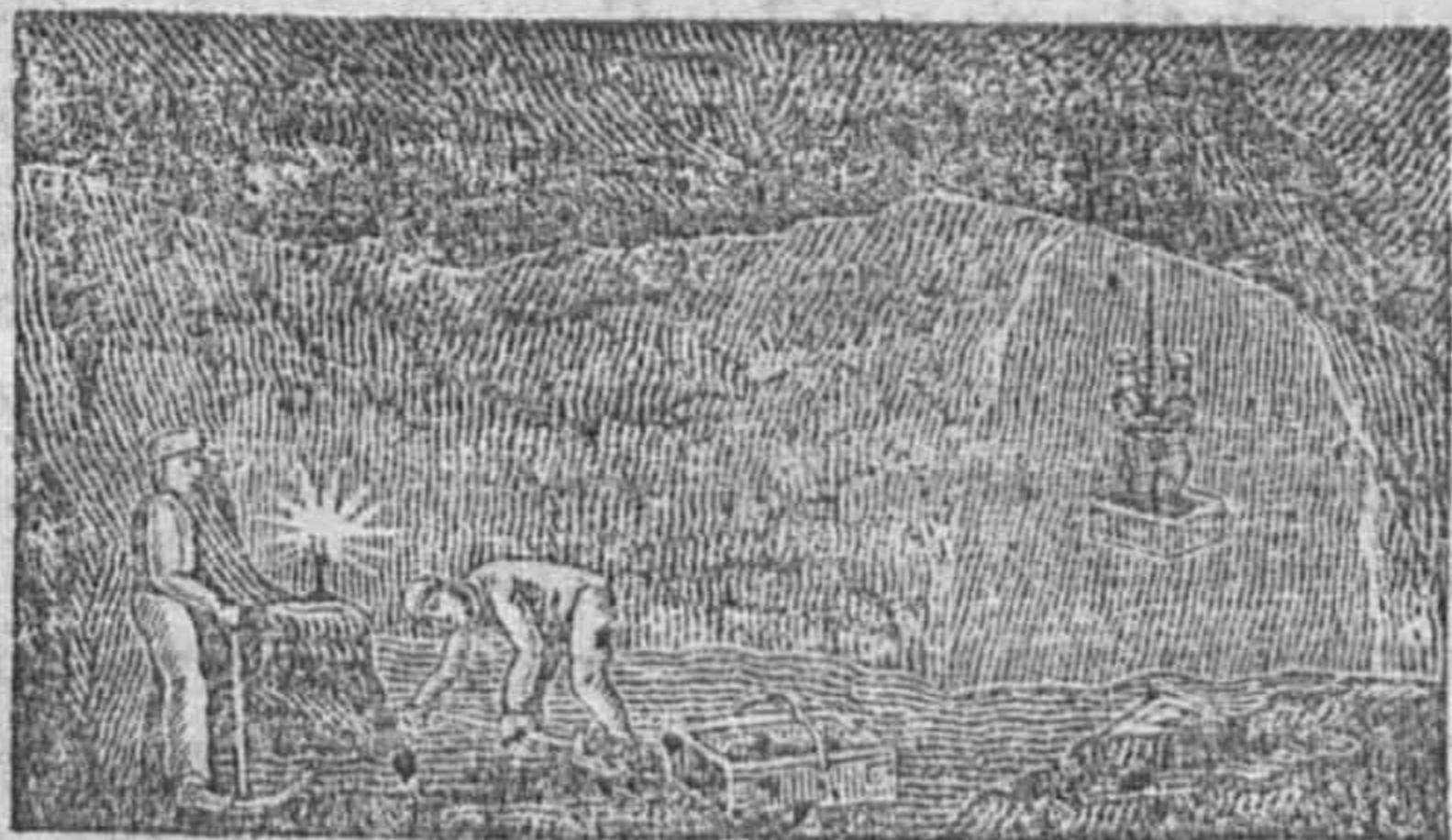

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΕΞ ΟΔΟΠΟΡΙΚΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ
ΣΟΥΗΔΙΑΝ.

ΜΙΑΝ ἡμέραν μακρὰν τῆς Στοκόλμης εὐρίσκειται ἡ Οὐφαλία, μητρόπολις ἄλλοτε τοῦ βασιλείου, κειμένη εἰς εὐφορον πεδίαδα, διαιρουμένη δὲ ἀπὸ ποτάμιον εἰς τὸ μέσον, καὶ ἔχουσα ὀρθογωνίως κομμένας ὄλας τὰς ὁδοὺς, εἰς δὲ τὸ κέντρον μεγάλην πλατεῖαν. Ὀλίγαι τινὲς οἰκίαι φαίνονται λιθόκτιστοι, αἱ δὲ λοιπαὶ ὄλαι κατασκευάζονται ἀπὸ ξύλα μόνον, καὶ βάφονται ἐξωτερικῶς μὲ κόκκινον χρῶμα.

Εἰς τὴν μεγάλην πλατεῖαν εὐρίσκειται ἡ πρώτη ἐκκλησία, Γοτθικὴ οἰκοδομῆ, ἔργον Γαλλοῦ ἀρχιτέκτονος, ὅστις ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὸ σχῆμα τοῦ εἰς Παρισίους ναοῦ τῆς Παναγίας (Notre Dame). Ἐκεῖ εἰς μικρὸν παρεκκλήσιον ἀπὸ μάρμαρον μὲ τέσσαρας πυραμίδας εἰς τὰς γωνίας φαίνεται καὶ ὁ τάφος τοῦ Γουσταβου Βαζα, τὸν ὁποῖον σέβονται κατ' ἐξοχὴν οἱ Σουηδοί· ἐπειδὴ γεννηθεὶς ἀπλοῦς καὶ δυστυχῆς πολίτης ἠλευθέρωσε τοὺς συμπατριώτας του ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ξενοκρατίας, καὶ ἔστερέωσε τὴν διαδοχικὴν μοναρχίαν, τῆς ὁποίας ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ λαοῦ κατέστησεν αὐτὸν ἀρχηγόν.

Τὸ πανεπιστήμιον τῆς Οὐφαλίας εἶναι ἡ πρώτη δόξα καὶ τὸ καύχημα τῆς πόλεως ταύτης, ἐπειδὴ ἐκεῖθεν προῆλθον διασημότατοι κατὰ τὴν σοφίαν ἄνδρες, μεταξὺ δὲ τούτων μαλιστα ὁ Λινναῖος, ὅστις, πτωχὸς τὸσον κατ' ἀρχάς, ὥστε ἐδανείζετο πρὸς χρῆσιν τὰ παλαιὰ τῶν συμμαθητῶν αὐτοῦ ὑποδήματα, κατήντησε διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ ἐπιμονῆς νὰ διορισθῆ καὶ διδάσκαλος τῆς βοτανικῆς εἰς τὸ πανεπιστήμιον αὐτὸ, καὶ διευθυντῆς τοῦ βοτανικοῦ κήπου.

Πλησίον τῆς Οὐφαλίας εὐρίσκονται περίφημα τινὰ σιδηρὰ μεταλλεῖα, ὅθεν ἐκφέρεται ὁ πρὸς κατασκευὴν χάλυβος ἀναγκαῖος σίδηρος εἰς τὴν Ἀγγλίαν, Γαλλίαν, καὶ ἄλλοῦ. Εἰς τὰ βαθύτατα ταῦτα ὑπόγεια καταβαίνουν οἱ ἄνθρωποι κρεμασμένοι εἰς μικρὸν κάδδον τρεῖς τέσσαρες ὁμοῦ. Πολλάκις ἐτρόμαξα, ὅτε τὸ φορεῖον τοῦτο ἐκτίπα ἀπὸ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο μέρος εἰς τὴν κατάβασιν· ἀλλ' ὁ φόβος μου κατήντησε μαλιστα ἀνυπέρβλητος, ὅτε ἐξαίφνης ἐσάλευσε σχεδὸν ὅλον τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο σπήλαιον ἀπὸ τὸν κρότον καὶ τὴν βίαν τῆς πυροκόνεως, τὴν ὁποίαν ἀνάπτοντες σχίζουσι τοὺς βράχους καὶ θραύουσι τὰς πέτρας, διὰ νὰ εὕρωσι τὸ

σιδηροῦχον ὄρυκτον, τὸ ὁποῖον ἔπειτα συντρίβοντες καὶ καιόντες μὲ ἄνθρακας ἀνακύουσι δις καὶ τρίς, ἕως οὗ σχηματίσωσι τὰ μεγάλα ἐκεῖνα στενὰ καὶ μακρὰ ἐλάσματα, τὰ εἰς ὅλους γνωστά.

Κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν ἐθαύμασα ἐξαιρέτως τὴν πρόνοιαν τοῦ Δημιουργοῦ, ἐπειδὴ ἐγέμισε τὸν μεταλλικὸν τοῦτον τόπον ἀπὸ διεξοδικὰ δαση, τῶν ὁποίων τὰ ξύλα εἶναι τόσον ἀναγκαῖα εἰς τὴν μεταλλουργίαν.

Τὸ πλεονέκτημα τοῦτο εὐρίσκειται καὶ εἰς τὴν Κόρσικαν· ἀλλ' ἡ Ἀγγλία ἔχει πολὺ ευκολωτέραν ἄλλην ἕλην, τοὺς γαϊάνθρακας.

Πλησίον τῆς πόλεως Φαλοῦμ εἶδον ἄλλα μεταλλεῖα χαλκοῦ· ἀλλ' ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος καταβαίνει πεζός· ἐπειδὴ ἡ φύσις τοῦ τόπου ἐσυγχώρησε νὰ κόψωσιν εἰς τὸν βράχον βαθμίδας ἀλλεπαλλήλους, ὡς κλίμακος, ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὸ βάθος.

Ὁ χρυσὸς, ὁ ἄργυρος, ὁ χαλκὸς, καὶ ὁ σίδηρος, κατήντησαν πολῦτιμα καὶ ἀναπόφευκτα μέταλλα εἰς τὴν παροῦσαν κοινωνίαν· ἀλλὰ δὲν δύναται ἄνθρωπος νὰ ἴδῃ οὔτε νὰ ἐνθυμηθῆ χωρὶς φρίκην τοὺς κινδύνους, τοὺς ἰποῖους ὑποφέρουσιν οἱ μεταλλευταί, θαμμένοι ζωντανοὶ εἰς τοὺς μεγάλους ἐκείνους τάφους, ἐργαζόμενοι ἡμίγυμνοι, καὶ τόσον ὠχροὶ καὶ ἀκάθαρτοι, ὥστε μόλις διακρίνονται.

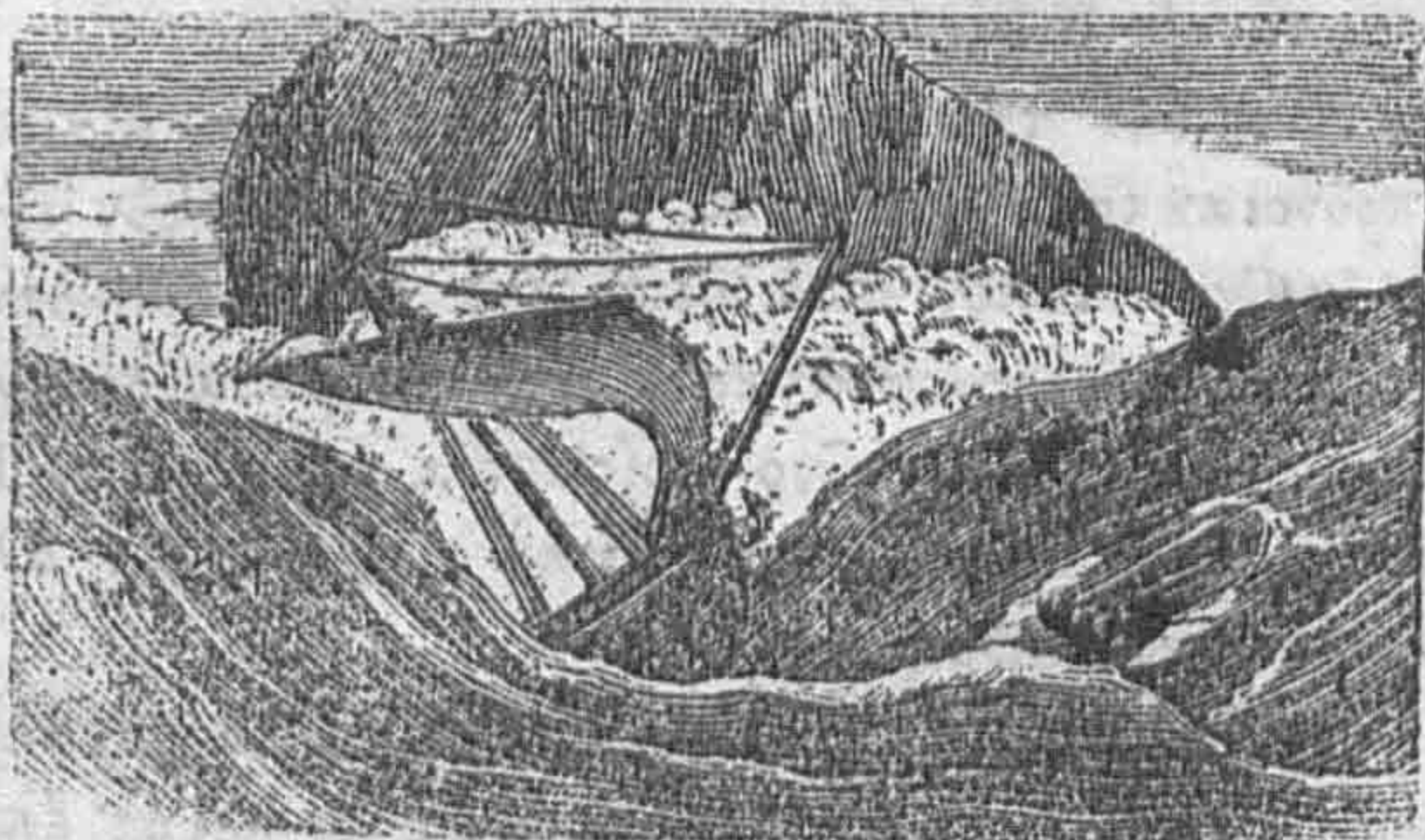
Ἀναχωροῦντες ἐκεῖθεν εἰς τὴν Χριστιανίαν, καθέδραν τῆς Νορβηγίας, ὑπεφέραμεν τόσῃ ψύχραν, ὥστε ἡ πνοὴ ἡμῶν μετεβάλλετο εἰς κρύσταλλον. Ἐπεράσαμεν πολλὰς λίμνας, αἱ ὁποῖαι ὄλαι ἦσαν περικυκλωμέναι ἀπὸ καταπυκνα δαση, τῶν ὁποίων τὰ δένδρα ἔλαμπον τὴν νύκτα ὡς ἀδάμαντες διὰ τὴν παχυνν, ἡ ὁποία τὰ ἐσκέπαζεν· ὠδηγοῦμεθα δὲ εἰς τὸν ὁρόμον ἀπὸ τὸ βόρειον σέλας, λαμπρότατον φῶς εἰς τὸν ὀρίζοντα, τοῦ ἰποῖου αἱ ποικιλόχροοι ἀκτῖνες σκορπιζόμεναι ἀπετέλουν τὸ μεγαλοπρεπέστατον τῆς φύσεως θέαμα.

Ἡ Χριστιανία εἶναι ὡραία πόλις, ἔχει ευθείας καὶ πλατείας ὁδοὺς, καλοκτίστους δὲ οἰκίας. Οἱ χωρικοὶ τῆς Νορβηγίας εἶναι εὐτυχέστεροι παρά τοὺς Σουηδοὺς καὶ τοὺς Δάνους, ὡς ἔχοντες πολλὰ ἐλευθερίας προνόμια, δυνάμει τοῦ κώδικος τῶν νόμων, τὸν ὁποῖον ἐθέσπισεν ὁ βασιλεὺς Χριστιανὸς πέμπτος.

Τρέφονται δὲ μὲ μεγάλα ὀψάρια καὶ σπανίως μὲ ἀλμυρὸν κρέας. Διὰ τὴν ἔλλειψιν ἢ σπανιότητα τοῦ χόρτου, ἕως καὶ τὰ βοσκήματα τρέφονται ἐκεῖ μὲ ταριχευτὰ ὀψάρια. Μὴ ἔχοντες ἀρκετὸν σῖτον, μεταφέρουσιν αὐτὸν μακρόθεν δίδοντες εἰς ἀνταλλαγμα σίδηρον, χαλκὸν, καὶ οἰκοδομικὴν ἢ ναυπηγήσιμον ξυλείαν, μὲ τὴν ὁποίαν κατασκευάζουσι καὶ αὐτοὺς τοὺς δρόμους. Ἐκτὸς τῶν εἰρημένων ἐδωδῶν οἱ χωρικοὶ ζητοῦσι μὲ μεγάλους κινδύνους τὰ πτηνὰ καὶ τὰ ὡά των εἰς αὐτὰς τὰς φωλεὰς, πηγμένας ἐπάνω ἀποκρήμνων καὶ υπερυψήλων βράχων, ὅθεν πίπτουσι πολλακίς νεκροί.

Εἰς τὴν ὁδοπορίαν ταύτην ἐθαύμασα βλέπων ὡς πρᾶγμα παράδοξον λευκοὺς λαγωούς· ἀλλ' ἔμαθον ἔπειτα ὅτι αἱ ἄρκτοι, αἱ ἀλώπεκες, καὶ αἱ πέρδικες αὐταὶ

τοῦτο τὸ χρῶμα λαμβάνουσι τὸν χειμῶνα, ὥστε διὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς χιόνος ἀποφεύγουσι τὴν καταδίωξιν τῶν ἐχθρῶν.—ΑΝΘΩΛ. ΚΟΙΝ. ΓΝΩΣΕΩΝ.

Τὰ παράλια τῆς Νορβηγίας φημίζονται διὰ δίνην, ἢ θαλασσοστρόβιλον τρομερώτατον, ὅστις σύρει ἐντὸς ἑαυτοῦ πλοῖα, ἕως δὲ καὶ κήτη, μίλια εἰσέτι ἀπέχοντα.

ΘΥΜΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΒΟΥΣ.—Εἰς τὴν νότιον Ἀφρικὴν ὁ βουὸς θριαμβεύει τέλεια. Ἡ νόησις αὐτοῦ φαίνεται ἀνωτέρα τῆς τοῦ ἵππου, μόλις δὲ κατωτέρα τῆς τοῦ κυνός. Οἱ Ὀττεντότοι ἔχουν τοὺς βέας οἰκιακοὺς, καὶ συντρόφους πάσης ἡδονῆς καὶ παντὸς κόπου των· εἰς δὲ τοὺς Κάφφρας χρησιμεύουν ὡς ὑπερασπισταὶ καὶ δοῦλοι, βοηθοῦντες αὐτοὺς νὰ ἐπιμελῶνται τὰ ποιμνιά των, καὶ νὰ τὰ προφυλάττωσιν ἀπὸ ἐχθρῶν. Ἐνῶ τὰ πρόβατα βόσκουν, ὁ πιστὸς βουὸς στέκει πλησίον αὐτῶν συμβοσκομένος· προσεκτικὸς ὅμως εἰς τὸ βλέμμα τοῦ κυρίου του, μὲ τὸ παραμικρὸν νεύσιμον, περιτρέχει τὸν ἀγρὸν, βιάζει ὀπίσω τὰ πλανώμενα πρόβατα, καὶ δὲν δείχνει ἔλεος εἰς ληστὰς ἢ καὶ ἀπλοῦς ξένους. Ἄλλ' οἱ βόες οὗτοι διδάσκονται νὰ πολεμῶσιν ὄχι μόνον τοὺς τὰ ποιμνία λαφυραγωγούντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἔθνους. Πᾶν στρατευμα Ὀττεντότων κρομηθεύεται ἀπὸ ἀγίλην βοῶν, οἵτινες, ἑξαπολυόμενοι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἀνατρέπουν ὅ,τι καὶ ἂν ἤθελε τοὺς ἀπαντήσῃν, καταβάλλουν μὲ τὰ κέρατα, καὶ καταπατοῦν μὲ τοὺς πόδας, πάντα ὅστις ἐπιχειρεῖ νὰ τοὺς ἐναντιωθῇ, καὶ οὕτω πολλάκις κερδαίνουν νίκην εὐχολὸν διὰ τοὺς κυρίους των, πρὶν ἐκεῖνοι ἀρχίσωσι κἄν τὴν μάχην.

ΩΑ ΕΙΣ ΓΑΛΛΙΑΝ.—Ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐγῶν, ὅσα ἐξήχθησαν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν τὸ 1813, ἦτον 1,754,140. Μεταξὺ τοῦ 1816 καὶ 1822 ὁ ἀριθμὸς ἀνέβη ἀπὸ 8,733,000 εἰς 55,717,500· τὸ δὲ 1834 ὁ ἀριθμὸς εἶχεν αὐξήσῃν εἰς 90,441,600. Τὸ 1835, 76,190,120 ἀπεστάλησαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, 60,800 εἰς τὸ Βέλγιον, 49,696 εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, 42,960 εἰς τὴν Ἑλβετίαν, 34,800 εἰς τὴν Ἰσπανίαν, καὶ 306,304 εἰς ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου. Τῶν ἐξαχθέντων κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ ἡ τιμὴ ὀλόκληρος ἐσυμποσοῦτο εἰς 3,829,284 φράγκα. Ἡ ἐν Παρισίοις ἀνάλωσις λογαριάζεται ὡς 1158 αὐγὰ τὸν ἄνθρωπον, ἦτοι 101,152,400. Ἡ δὲ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Γαλλίας

ἀνάλωσις πρέπει νὰ λογαριασθῇ ὡς διπλασία ταύτης δι' ἕκαστον ἄτομον, ἐπειδὴ εἰς πολλὰ μέρη προσφάγιον ἀπὸ αὐγὰ καὶ γάλα κατεσκευασμένον εἶναι τροφή συνηθεστατή. Τὰ εἰς ὅλον τὸ βασίλειον ἀναλισκόμενα αὐγὰ, περικλειομένης καὶ τῆς πρωτεούσης, ἀναβαίνουν εἰς 7,231,160,000· πρόσθετες εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον τὰ ἐξαχθέντα καὶ τὰ διὰ μεταγέννησιν ἀπαιτούμενα, καὶ ἀκολουθεῖ ὅτι 7,380,925,000 αὐγὰ ἐγεννήθησαν εἰς Γαλλίαν κατὰ τὸ 1835.

ΕΛΕΦΑΝΤΙΑΣΙΣ,

ΥΠΟ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΜΙΟΥ.

Ἡ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ τῶν ἀθλίων ἐκείνων, ὅσοι πάσχουν ἀπὸ τὴν τρομερὰν ταύτην νόσον, γνωστὴν εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου Πελάγους ὑπὸ τὸ ὄνομα Λώβα, κινεῖ πάντα εὐαίσθητον εἰς οἶκτον. Διότι οἱ τοιοῦτοι ὄχι μόνον ὑπόκεινται εἰς δριμεῖς πόνους, ἐνῶ τὸ σῶμα βασανίζεται καὶ ἀποθνήσκει βαθμηδόν, ἀλλὰ καταδικάζονται προσέτι μὲ ἀδυμίαν ψυχῆς νὰ ἀποβάλωσι πᾶσαν ἐλπίδα θεραπείας ἐκ μέρους τῶν ἰατρῶν, καὶ νὰ στερηθῶσιν ἐνταυτῶ τὴν περίθαλψιν καὶ σχέσιν τῶν φιλτατων συγγενῶν των. Ὅθεν πρὸς τοὺς φιλανθρώπους ἀναγνώστας δὲν χρειάζομαι ἀπολογία εἰς τὴν παροῦσαν σύντομον ἐξέτασιν τῆς τοιαύτης νόσου, καὶ τῶν μέσων τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε ἐφάνησαν χρήσιμα εἰς τὴν θεραπείαν, ἢ τοῦλαχιστον ἐλάφρυσίν της.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ἰατροὺς τὴν ὀνόμασαν Λεοντίασιν διὰ τὴν ὑποθετομένην ὁμοιότητα μὲ τὸν λείοντα εἰς τὸ ἐξηγριωμένον βλέμμα, ῥυτιδωμένον πρόσωπον, συνηρεφῆ ὀφρύδια, καὶ στρογγύλους ὀφθαλμοὺς τοῦ λωβοῦ. Ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους ὀνόμασθη Ἐλεφαντίασις τῶν Γραικῶν διὰ τὴν τραχύτητα τοῦ δέρματος ἑξομοιουμένου μὲ τὸ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ πρὸς διάκρισιν ὁμοίας τινὸς νόσου μεταξὺ τῶν Ἀράβων. Ἡ δὲ ἀκρωτηρίασις καὶ διαφθορὰ τῶν δακτύλων καὶ τῆς ῥινός, ἀποτελέσματα θλιβερά τῆς ἰδίας νόσου, δικαιοῦν τὴν ἐπωνυμίαν Λώβα.

Ἡ νόσος αὕτη χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα συμπτώματα. Κατ' ἀρχὰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος ἐξογκόνονται συγχρόνως, ἢ ἀλληλοδιαδόχως, ὡς ἀπὸ φλόγωσιν ἐρυσιπελατώδη. Τὸ φύσκωμα μετ' ὀλίγον μετριάζεται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ μένουσιν ἐντὸς τοῦ δέρματος φύματα εἰς εἶδος ῥόζων, τὰ ὁποῖα εἶναι ὀμαλά (πλακωτά), καὶ αὐξάνουσι βαθμηδόν κατὰ τὸ μέγεθος ἀπὸ ἡμισυ ἐρέβινθον ἕως τὸ ἡμισυ ἐνὸς καρυδίου. Μὲ τὸν καιρὸν τὸ ἀνωθεν ὡς καὶ τὸ πῆριξ αὐτῶν δέρμα μεταβάλλει τὸ φυσικόν του χρῶμα εἰς βαθύ κόκκινον, ἢ στιλπνὸν ὑπόχαλκον, γίνεται τραχὺ καὶ ῥυτιδωμένον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ ναρκόνεται ἢ χάνει τὴν συνήθη αὐτοῦ αἰσθαντικότητά, ὥστε εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ὁ πάσχων δὲν δοκιμάζει πόνον, ὕστερον ὅμως μερικὰ ἀπὸ τὰ φύματα κατανοῦν εἰς ὀδυνηρὰ ἔλκη, τὰ ὁποῖα θεραπευόμενα ἀφίνουσι κακο-

μόρφους ούλας, άλλα δὲ διαλύονται χωρὶς νὰ ἔλκωθῶσι. Τὰ μεταξὺ τῶν φυμάτων διαστήματα, καὶ ἐξαιρέτως τῶν ὄσα ἀναφέρονται εἰς τὸ μέτωπον, διακρίνονται ἀπὸ τὸ ἐκεῖσε βαθύως ρυτιδωμένον δέρμα. Εἰς τὰς παρειὰς καὶ χεῖλη τὰ φύματα εἶναι μικρότερα καὶ πυκνότερα, καθὼς καὶ εἰς τοὺς μυκτῆρας, οἵτινες πλατύνονται, συστρέφονται, καὶ γίνονται σκληροὶ ἐξ αἰτίας των. Φύματα τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ἀλλ' ἀκόμη μικρότερα, ὑπάρχουν συνήθως ἐντὸς τοῦ στόματος ἐπάνω εἰς τὸν ουρανίσκον, σταφυλὴν, καὶ φάρυγγα· αὐτὰ ἔλκονται συχρὰ, ἀλλ' ἡ ἔλκωσις καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς πόνος εἶναι τόσον ἑλαφρὰ, ὥστε ὁ νοσῶν δὲν αἰσθάνεται τὴν ὑπαρξίν των. Ἐνίοτε ἡ ἔλκωσις συμβαίνει εἰς τὸν μυζώδη ὑμένα τῆς ρίνος, καὶ τότε, ἐκτὸς τῆς πυώδους ὕλης, ὁ νοσῶν ἐκπνέει ἐνταυτῶ ἀνυπόφορον δυσωδίαν, καὶ χάνει τὴν αἰσθησίν τῆς ὀσφρήσεως. Μὲ τὴν δυσώδη ὕλην ἐκπίπτουν καὶ τὰ τρυφερὰ καὶ λεπτὰ κόκκαλα τῆς ρίνος, ἢ ὁποῖα ἐξομαλίζεται χάνουσα τὸ κύρτωμά της, καὶ ἐνίοτε σήπεται ὀλοσχερῶς ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἔλκωσιν.

Ἡ ἀλλοίωσις τῆς φωνῆς τοῦ πάσχοντος εἶναι προφανὲς σημεῖον ὅτι καὶ ὁ λάρυγξ ὑπόκειται εἰς παρομοίας ἐπιδρομὰς τῆς νόσου. Ὁ συνημμένος χιτῶν (conjunctiva) τοῦ ὀφθαλμοῦ πρὸς τούτοις συμπάσχει ἐνίοτε, καὶ ἡ ὄρασις σκοιίζεται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον.

Φύματα ὁμοειδῆ ἀναπτύσσονται συγχρόνως εἰς τὰς χεῖρας καὶ πόδας, οἵτινες εἶναι παντοτε ἐξωγκωμένοι, ἀλλ' εὐρίσκονται συνήθως τοποθετημένα μόνον εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ βραχίονος καὶ τῆς χειρὸς, καθὼς καὶ τῶν ποδῶν. Κατὰ πρῶτον αὐξάνουν βραδείως, ἔπειτα φλογόνονται καὶ διαλύονται, ἢ καταντοῦν εἰς ἔλκη. Οἱ καρποὶ τῶν χειρῶν καὶ πολλάκις οἱ λοιποὶ ἄρμοι τῶν δακτύλων καὶ ποδῶν σκληρύνονται, καὶ ἐκ τούτου γίνονται δυσκίνητοι. Ὅταν ἔλκωθῶσιν αὐτὰ τὰ μέρη, τὰ ἔλκη βαθμηδὸν προχωροῦν εἰς βάθος, καὶ αἱ φαλαγγες τῶν δακτύλων πίπτουσι μία μετὰ τὴν ἄλλην, ἀφίνουσαι οἷτω τὸν νοσοῦντα κολοβωμένον νὰ ζῆση ἀκόμη ὀλίγα ἔτη κακὰ κακῶς.

Τὸ στέλεχος, ἡ κορμὸς τοῦ σώματος, συνήθως μένει ἀκέραιον· ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος γίνεται μὲ περισσοτέραν βραδύτητα, πλὴν τακτικά· ἡ ἀναπνοή, πέψις, καὶ ἄσθηλος διαπνοή ἐξακολουθοῦν εἰς τὴν ὑγιῆ των κατάστασιν πολλοὺς χρόνους, καὶ γενικῶς ὁ ὀργανισμὸς τῶν σπλάγγων εἶναι φυσικός. Αἱ τρίχες πίπτουν ἀπὸ ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη τοῦ σώματος, ἐκτὸς τοῦ περικρανίου. Αἱ νοητικαὶ δυνάμεις τῶν νοσοῦντων εἶναι συνήθως ναρκωμένα καὶ ὑπνηλαί, καὶ τὸ σῶμα των φαίνεται βεβαρυμένον ὡς ἀπὸ ἐνδόμυχον ὀκνηρίαν. Ὁσαύτως πάσχουν ἀπὸ μελαγχολίαν καὶ ἀθυμίαν ψυχῆς, φυσικὰ παρεπόμενα τῆς τόσον τρομερῆς νόσου.

Αἱ αἰτίαι τῆς νόσου ταύτης δὲν ἐξηκριβώθησαν ἀρκετὰ εἰσέτι. Ἀπλυσία, ἀκαθαρσία, καὶ κακὴ διαίτα ὑποθέτονται ὅτι συντείνουν εἰς τὴν ἀνάπτυξίν της, καὶ ἐξαιρέτως ἡ ἀμετρος χρῆσις ταριχευμένων κρεῶν ἢ ἰχθύων. Ὁ συντάκτης τοῦ παρόντος ἀρθρου εἶναι ἀρ-

κετὰ πεπεισμένος, ὅτι εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Σάμον, ὅπου τὸ πάθος δὲν εἶναι σπάνιον, ἡ ἀρχικὴ αἰτία τοῦ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀμετρον χρῆσιν τοῦ ἐλαίου εἰς τὴν διαίταν τῶν κατοίκων, διότι εἶναι παρατηρημένον ὅτι τὰ φύματά της εἶναι πολυπληθέστερα εἰς ἐκεῖνας τὰς κωμοπόλεις, ὅπου αὐτὸ εἶναι τὸ θαφιλέστερον προϊόν, καὶ ἐξετάσας ἐβεβαιώθη ὅτι καὶ εἰς Μιτυλήνην, ὅπου καὶ ἡ νόσος καὶ τὸ ἔλαιον εἶναι ἀφθονα, συμπιπτουν αἱ ἴδιαι περιστάσεις. Αἱ μεσόγειοι πόλεις, καὶ γενικῶς ὅσαι ἀπέχουν τῆς θαλάσσης, ὑπόκεινται σπανιώτερον εἰς τὴν νόσον ταύτην. Ἐχομεν ἀρκετὰ διδόμενα ὅτι αὕτη ἀκολουθεῖ κατὰ κληρονομικὴν διαδοχὴν μᾶλλον παρ' ὅτι μεταδίδεται ἀπὸ ἐν πρόσωπον εἰς ἄλλο· διότι εἶναι παμπολλα παραδείγματα ἀνδρῶν εἰς τὴν πλείον στενὴν κοινωνίαν μὲ συμβίαν πασχούσας, γονέων μὲ τέκνα, κτλ., οἵτινες ἔμειναν ὑγιεῖς μέχρι τέλους· ὡς ἐπιτοπλεῖστον ὅμως οἱ συναναστρεφόμενοι τοὺς πασχόντας ὑπόκεινται εἰς τὴν ἰδίαν νόσον, διότι εἶναι ταυτοχρόνως ἐκτεθειμένοι εἰς τὰς αὐτὰς αἰτίας τοῦ κακοῦ.

Τὰ θεραπευτικὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἀπαλλάσσεται ἀπ' αὐτὴν τὴν νόσον, ἢ τουλάχιστον καταστέλλεται ἡ πρόοδός της, εἶναι ὡς ἐφεξῆς. Ἡ διαίτα τοῦ πάσχοντος πρέπει νὰ περιορισθῆ εἰς γαλακτινὰ καὶ ἄλλα ἐξίσου εὐχυμα καὶ ἀπλᾶ φαγητὰ, καὶ εἰς ποτὰ χυλώδη ἢ γλοιώδη, ὡς τὰ κατασκευαζόμενα ἀπὸ ἀφέψημα κριθῆς, ἀλθαίας, τραγακάνθης, ρίζης ὄρχεως, λειχῆνος Ἰσλανδικοῦ, ἢ σπέρματος κυδωνίων. Ἡ χρῆσις τῶν θερμῶν λουτρῶν πρὸς τούτοις, καὶ μικραὶ δόσεις ὀπίου ἐσωτερικῶς, συντείνουν πολὺ εἰς τὸ νὰ καταπραῦνωσι τὸν γενικὸν ἐρεθισμὸν, τὸν ἀπὸ τὰ ἔλκωμένα φύματα προξενούμενον. Πολλάκις τὸ σύνθετον ἀφέψημα τῆς σαρσαπαρίλλης καὶ ἱεροξύλου, συγχρόνως μὲ μικρὰς δόσεις ὑδραργύρου καὶ ἀντιμονίου, ὠφέλησε τὰ μέγιστα. Οἱ ἰατροὶ τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν ἐκθειάζουν τὸ ἀπὸ ἀρσενικὸν καὶ πέπερι σύνθετον καταπότιον πρὸς θεραπείαν τῆς νόσου. Ὁ ἰατρὸς Ραῦέρος καὶ ἄλλοι μετεχειρίσθησαν μὲ αἴσια ἀποτελέσματα τὸ ἄλειμμα τῆς ἀμμωνίας καὶ τοῦ ἰωδίου, καὶ βάμμα τῶν κανθαρίδων ἐξωτερικῶς, διὰ νὰ ἐρεθίσωσι τὸ ναρκωμένον δέρμα εἰς ὑγιῆ φλόγωσιν, ἢ ὁποῖα, ἂν τυχὸν καταντήσῃ ὑπερβολικῆ, μετριάζεται μὲ θερμὰ λουτρὰ, δίδουν δὲ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ ἐσωτερικῶς βάμμα τοῦ ἰωδίου.

Εἶναι πρόδηλον ὡσαύτως, ὅτι ὁ νοσῶν δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἐλπίσῃ τελείαν θεραπείαν ἐνόσω ἐξακολουθεῖ ἐπάγγελμα βλαβερὸν εἰς τὴν ὑγίαν, ἢ κατοικεῖ εἰς τοποθεσίαν, ἣτις συντείνει εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ αὐξήσιν τῆς νόσου, καὶ διαιτᾶται κακῶς.

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ.—Κάμνε τὴν ἡδονὴν δούλην τοῦ ἔργου σου, διὰ νὰ μὴ γένης σὺ δούλος τῆς ἡδονῆς. Ὅσάκις ἀναβαίνεις εἰς τὸ ὄρος, ἀφινε τὴν δούλην ταύτην εἰς τὴν κοιλάδα· ὁσάκις δὲ ὑπάγεις εἰς τὴν πόλιν, ἀφινε αὐτὴν εἰς τὰ προάστεια.

ΠΕΡΙ ΑΙΓΥΠΤΟΥ.

Συνέχεια καὶ τέλος ἀπὸ Σελ. 41.

Τὸ κλίμα τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ μὲν τῶν Εὐρωπαϊῶν γενικῶς νομίζεται θερμότατον, ἀλλ' εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ἰνδίας ἤθελε φανῆν ψυχρόν. Κατ' ἀλήθειαν ὁμῶς δὲν εἶναι οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο, γλυκὺ δὲ καὶ συγκερασμένον, προσφύεστατον εἰς τὴν πλήρη ἀνάπτυξιν ὄλων τῶν ἀνθρωπίνων δυναμῶν, καὶ σωματικῶν καὶ νοητικῶν.

Εἰς τὴν Αἰγύπτου οἱ ἄνεμοι δὲν εἶναι τόσο εὐμετάβλητοι, ὅσον εἰς τὰ πλείωτερα μέρη τοῦ κόσμου. Δύο μόνον ἐπικρατοῦν, ὁ βόρειος, δέκα περίπου μῆνας εἰς τὸ διαστήμα τοῦ χρόνου, καὶ ὁ νότιος, τοὺς λοιποὺς δύο. Ὁ πρῶτος, καλούμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐτησίας, εἶναι υγιέστατος, καὶ χρήσιμος εἰς τὰ τῆς ναυτιλίας. Ὁρμώμενος ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν καὶ Θράκην, περνῶν ἐπάνωθεν τοῦ ὄρους Ταύρου καὶ τῆς ἐν Κρήτῃ χιονοσκεπτοῦ Ἰδῆς, καὶ διαβαίνων τὴν Μεσόγειον, φθάνει ὀροσερώτατος εἰς τοὺς Αἰγυπτίους, υγιάν καὶ ῥώμην βασιζων ἐπὶ τῶν πτερυγῶν αὐτοῦ. Χρησιμεύει δὲ τὰ μέγιστα καὶ εἰς τὴν ναυτιλίαν τοῦ Νείλου. Χωρὶς τὴν ἐξ αὐτοῦ βοήθειαν ὁ γενναῖος οὗτος ποταμὸς δὲν ἤθελεν εἰσθαι πλώϊμος, κατὰ μίαν διεύθυνσιν, διὰ τὸ ἰσχυρὸν αὐτοῦ ρεῦμα· ἀλλὰ μὲ τοῦ βορείου τὴν δυνατὴν πνοὴν τὰ πλοῖα νικοῦν τὸ ἐμπόδιον τοῦτο, καὶ μαλιστα προβαίνουν ταχύτατα. Ἐπὶ τοῦ Νείλου λοιπὸν ἐμπορεῖς νὰ ἴδῃς πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἄλλοῦ δὲν φαίνεται, πλοῖα ἰστιοφόρα ἀναβαίνοντα καὶ καταβαίνοντα συγχρόνως τὸν ποταμὸν, ἀμφότερα δὲ προχωροῦντα μὲ ἴσην ευκολίαν καὶ γρηγορότητα.

Ὁ ἄλλος ἄνεμος, ὁ ἐκ τῆς μεσημβρίας πνέων, καλεῖται ὑπὸ τῶν ἐντοπίων Χαμσὴν, ἐπικρατεῖ δὲ τὸν Ἀπρίλιον καὶ Μαῖον. Ἐκνευρίζει τὸ σύστημα εἰς τρόπον παροδοῖον, ἐπιφέρειν τοιοῦτον αἰσθημα χαυνώσεως, ὥστε δύναται τις εὐκολὰ νὰ καταλοβῇ παροιμίαν κοινήν μεταξὺ τῶν Ἰνδῶν, ἡγοῦν, ὅτι· καλῆτερον εἶναι νὰ κοθῆται τις παρὰ νὰ στέκῃ, καλῆτερον νὰ κοιτῆται παρὰ νὰ κοθῆται, καλλιστον δὲ ποντῶν νὰ κοιμᾶται. Τοῦ μεσημβρινοῦ ἀνέμου αἱ ποιότητες αὗται προέρχονται ἀπὸ τὴν ἐισβασιν αὐτοῦ ἐπάνωθεν τῶν πρὸς νότον τῆς Αἰγύπτου καὶ Νουβίας ἐρήμων. Εἰς τὰς ἐρήμους αὐτὰς ὁ ἄνεμος οὗτος εἶναι φοβερώτατος. Κάποτε προφθάνει ἐμπορικὴν συνοδίαν· ὅταν δὲ τοῦτο τύχῃ, τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς πλησιοσεύς του εἶναι θερμότης αἰφνιδία καὶ πνιγνῆ, μὲ σκοτεινὴν σειρὰν κοκκινωποῦ φωτὸς εἰς τὸν ὀρίζοντα. Πλησιοζοντος τοῦ ἀνέμου, τὰ ζῷα χάνουν τοὺς μυκτῆρας αὐτῶν εἰς τὴν ἄμμον· ὁ ἀὴρ μετ' ὀλίγον γεμίζει ἀπὸ λεπτὴν κόκκιν, καὶ σκότος παχύτατον καὶ φρικωδέστατον περικυκλῶναι τὸν ὀδοιπόρον. Τοιαύτη ἀνεμοζάλη εἰς τὴν ἔρημον εἶναι πολὺ τρομερωτέρα τῶν πλείον σφοδρῶν θαλασσοταραχῶν. Ἀναμφιβόλως αἱ πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν πηγῶν τοῦ Νείλου ἐκστρατεῖαι τοῦ Καμβύσου καὶ Ἀλε-

ξάνδρου ἐχάθησαν εἰς μίαν τῶν ἀνεμοταραχῶν τούτων τῆς ἐρήμου.

Ἄλλο τι, χαρακτηρίζον τὴν φυσικὴν τῆς Αἰγύπτου κατάστασιν, εἶναι ἡ παντελὴς ἀνομβρία. Εἰς μὲν τὴν Κάτω Αἰγύπτου βρέχει κάποτε ὀλίγον τι· ἀλλ' εἰς τὴν Ἄνω, τὴν Θηβαΐδα τῶν Ἑλλήνων, Μιζραΐμ δὲ τῶν Γραφῶν, ἡ βροχὴ παντάπασιν ἀγνοεῖται. Ὁ Μωϋσῆς, ὅστις εἶχε κατοικήσειν πολλοὺς χρόνους εἰς τὴν Αἰγύπτου, εἰδοποίησε τοὺς Ἰσραηλίτας, ὑπαγοντας εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ὅτι αὐτὴ δὲν ἦτον ὡς ἡ γῆ τῆς Αἰγύπτου, ὅπου ἐπότιζαν τὰ σπαρτὰ ὡς κῆπον λαχανῶν· ἀλλ' ἡ γῆ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμβαίνειτε διὰ νὰ κληρονομήσετε αὐτήν, γῆ λόφων καὶ κοιλάδων, πίνει νερὸν ἀπὸ τὴν βροχὴν τοῦ οὐρανοῦ. Μανθανομεν δὲ καὶ ἀπὸ τὸν Ἡρόδοτον, ὅτι ἐπὶ Ψαμμητίχου ἡ πτῶσις ὀλίγων σταλαγμῶν ὕδατος ἐτρόμαξε τοὺς κατοίκους τόσο, ὥστε ὁ μὲν λαὸς ἐνεδύθη σάκκον, οἱ δὲ ἱερεῖς ἐδιπλασίασαν τὰς προσφορὰς αὐτῶν.

Ἄλλὰ μολονότι βροχὴ ἐξ οὐρανοῦ δὲν δροσίζει τὴν Αἰγύπτου, ἡ τοῦ Νείλου ὁμῶς ἐτήσιος πλημμύρα καθίσταται αὐτὴν γονιμωτέραν ποσης σχεδὸν ἄλλης χώρας ὑπὸ τὸν ἥλιον. Εἰς τόσο ἕψος ἀναβαίνουν τὰ ὕδατα, ὥστε ἀκάτια περνοῦν ἐπάνωθεν τῶν ἀγρῶν καὶ μεταξὺ τῶν δένδρων κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν. Ἀπὸ κώμην εἰς κώμην ὑπάρχουν κατεσκευασμένοι ὑψωμένοι ὁδοί. Τὸν καιρὸν τοῦτον τοῦ ἐνιαυτοῦ ἡ Αἰγύπτου ἀναπαύεται, καὶ ἡ διψασμένη γῆ πληροῦται ἀπὸ ὕδωρ.

Ὡς τὰ ὕδατα ἀρχίσουν νὰ πίπτωσιν, οἱ γεωργοί, χωρὶς ν' ἀροτρεύσωσι, σπείρουν τὸν σπόρον ἐπὶ τῆς ἰλύος ἢ λάσπης. Ἐπειδὴ δὲ τὰ νερὰ ἀποσύρονται καὶ ξηραίνονται βαθμῶδόν, ἔπεται ὅτι τὰ σπαρτὰ ὠριμαζοῦν εἰς τὰ πέρατα τῆς Αἰγύπτου κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, ὅπταν σπείρεται ὁ σπόρος ἐπάνω εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ. Ἰωόντι, εἰς τὴν χώραν ταύτην ἐμπορεῖς νὰ ἴδῃς συγχρόνως τὸν σπορέα διασκορπίζοντα τὸν σπόρον αὐτοῦ, τὸν ἀγρὸν σκεπασμένον ἀπὸ χλωρὰ γεννήματα, καὶ τὸν θεριστὴν συναγοντα τοὺς μεστωμένους στάχεις· ἢ, μ' ἄλλας λέξεις, ἐμπορεῖς νὰ ἴδῃς τὸ ἔαρ, τὸ θέρος, καὶ τὸ φθινόπωρον, ὅλα ταυτοχρόνως μειδιῶντα ἐνώπιόν σου.

Ὁ θερισμὸς τοῦ σίτου γίνεται τρεῖς ἢ τέσσαρας μῆνας μετὰ τὴν σποραν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Νεῖλος ἐξακολουθεῖ ἐννέα μῆνας εἰς τὴν κοίτην αὐτοῦ, χρειάζεται νὰ ποτίζωνται ἀκολούθως οἱ ἀγροί, ὥστε νὰ παράξωσι νέα προϊόντα· τοῦτο κατορθοῦται διὰ τροχῶν, οἵτινες, ἀναβιβάζοντες τὸ ὕδωρ ἐκ τοῦ ποταμοῦ, κενόνοῦν αὐτὸ εἰς σκαφας, ὅθεν διοχετεύεται ἀπὸ διώρυγας εἰς τοὺς ἀγρούς. Βλέπομεν λοιπὸν τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τοῦ Μωϋσείως, ὅτι ἡ γῆ τῆς Αἰγύπτου ἐποτιζετο ὡς κῆπος λαχανῶν. Ἐκτὸς δὲ τοῦ σίτου, παράγει ὀρύζιον, βαμβάκιον, λίνον, ἰνδικόν, καὶ ἄλλα.

Δύο ἀξιόλογα θηρία εὐρίσκονται εἰς τὴν Αἰγύπτου, ὁ Ἴπποπόταμος, καὶ ὁ Κροκόδειλος. Ὁ Ἴπποπόταμος ἦτο ποτὲ κοινώτατος εἰς τὴν χώραν ταύτην, ἀλλὰ τώρα

σπανίως εὑρίσκεται ἐδάθευ τῶν καταρράκτων τοῦ Νείλου. Τὸ παχύτατον αὐτοῦ δέρμα ἔχει τιμὴν μεγίστην. Δογίζεται ἀρμοδιώτατον πρὸς κατασκευὴν τῶν ἀσπίδων, τὰς ἁποίας κοινῶς μεταχειρίζονται οἱ Ἀραβες. Τὰ μικρότερα κομμάτια χρησιμεύουν δι' ἀσχοῦς, αἱ δὲ μένουσαι λωρίδες διὰ μαστιγᾶς. Οἱ ὀδόντες αὐτοῦ, προσέτι, τιμῶνται μεγαλῶς, καθότι νεωστὶ ἀνεκαλίφθη δι' ἐξ αὐτῶν κατασκευάζονται ὀδόντες ἀριστοὶ κατὰ μίμησιν τῶν ἀνθρωπίνων. Ὄθεν καὶ μεγάλη ποσότης τῶν ὀδόντων τοῦ Ἴπποποτάμου στέλλεται κατ' ἔτος εἰς Λονδῖνον καὶ Παρισίους. (Ἴδε Ἀποθ. Τόμ. Β'. Σελ. 1—3.)

Τὸν κροκόδειλον μᾶς περιγράφει ὁ Ἡρόδοτος οὕτω — 'Τῶν κροκόδειλων ἡ φύσις εἶναι τοιαύτη. Τέσσαρας μῆνας εἰς τὴν καρδίαν τοῦ χειμῶνος δὲν τρώγει τίποτε· ὃν δὲ ζῶον τετραπόδον, εἶναι χερσαῖον καὶ λιμναῖον· διότι γεννᾷ τὰ αυγά του καὶ τὰ ἐκλεπίζει εἰς τὴν γῆν, καὶ τὸ περισσότερον μέρος τῆς ἡμέρας διατρίβει εἰς τὴν ξηρὰν, τὴν δὲ νύκτα ὅλην εἰς τὸν ποταμόν· διότι τὸ νερὸν εἶναι θερμότερον ἀπὸ τὴν αἰθρία καὶ τὴν ὄρσον. Ἀπ' ὅλα δὲ τὰ θηρία, ὅσα ἡμεῖς γνωρίζομεν, αὐτὸ ἀπὸ μικρότατον κατὰ τὸ μέγεθος γίνεται μεγαλώτατον· διότι τὰ αυγά, τὰ ὁποῖα γεννᾷ, δὲν εἶναι πολὺ μεγαλῆτερα ἀπὸ τὰ τῶν χηνῶν, καὶ ὁ νεοσσός του γίνεται ἀναλόγος μὲ τὸ αυγόν· αὐξανόμενος δὲ γίνεται καὶ ἕως δεκαεὶ πῆχεις, καὶ ἔτι μεγαλῆτερος. Ἐχει δὲ ὄμματα μὲν χοῖρου, ὀδόντια δὲ μεγάλα καὶ χαυλιόδοντας ἀναλόγους μὲ τὸ μέγεθος του. Μόνον δὲ τοῦτο τὸ θηρίον δὲν ἔχει γλῶσσαν ἐκ φύσεως, οὔτε κινεῖ τὸ κατωσάγωνον, ἀλλὰ, διαφέρον καὶ κατὰ τοῦτο, εἶναι τὸ μόνον θηρίον, τὸ ὁποῖον προσπελάζει τὴν ἄνω σιαγόνα εἰς τὴν κατω. Ἐχει δὲ καὶ ὀνύχια δυνατὰ καὶ δέρμα λεπιδωτὸν, τὸ ὁποῖον ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχιν εἶναι ἀρρηκτόν. Μέσα εἰς τὸ νερὸν εἶναι τυφλόν, καὶ ἔξω εἰς τὸ ὑπαιθρον ὀξυδερκέστατον. Ἐπειδὴ δὲ ζῆ εἰς τὸ νερὸν, ἔχει ἔσωθεν τὸ στόμα γεμότον ἀπὸ βδέλλας· τὰ ἄλλα λοιπὸν ὅλα πτηνὰ καὶ θηρία τὸν ἀποφεύγουσιν· ὁ δὲ τροχίλος, ὠφελῶν αὐτόν, ἔχει εἰρήνην μαζῆ του· διότι, ὅταν ὁ κροκόδειλος ἀπὸ τὸ νερὸν ἐκβῆ εἰς τὴν γῆν καὶ χάσκη, (συνειδίζει δὲ νὰ κόμνη τοῦτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς τὸν ζέφυρον ἄνεμον), τότε ὁ τροχίλος, ἐμβαίνων εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ, καταπίνει τὰς βδέλλας, ὁ δὲ κροκόδειλος εὐαρεστεῖται ὠφελούμενος, καὶ δὲν βλέπτει καθόλου τὸν τροχίλον.

Ἐἰς τινὰς μὲν Αἰγυπτίους οἱ κροκόδειλοι εἶναι ἱεροὶ, εἰς τινὰς δὲ ὄχι, ἀλλὰ τοὺς μεταχειρίζονται ὡς πολεμίους. Οἱ δὲ κατοικοῦντες περὶ τὰς Θήβας καὶ αἱ περὶ τὴν λίμνην τοῦ Μοίριος τοὺς ἔχουσι πολλὰ ἱεροῦς, καὶ τρέφουσιν ἑκάτεροι ἀπὸ ἓνα κροκόδειλον μαθημένον νὰ ἦναι χειροῦθης· βάλλοντες δὲ εἰς τὰ αὐτῶν ἐνώτια χρυσᾶ καὶ λίθινα χυτὰ, εἰς δὲ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας περιδέματα, καὶ δίδοντες τοὺς τροφὴν ἀπότακτον καὶ θύματα, περιποιῶνται αὐτοὺς πολλὰ καλὰ ἐνόσω ζῶσιν, ὅταν δὲ φαφῆσωσι, τοὺς ταρι-

χεύουσι καὶ τοὺς θάπτουσιν εἰς ἱεροῦς τάφους. Οἱ δὲ κατοικοῦντες τὴν Ἐλεφαντίνην πόλιν καὶ τοὺς τρώγουσι· διότι δὲν τοὺς νομίζουσιν ἱεροῦς. Λέγονται δὲ ἔχει κροκόδειλοι, ἀλλὰ χομφαί· κροκοδείλους δὲ οἱ Ἴωνες ὠνόμασαν αὐτοὺς παρομοιάζοντες τὸ σχῆμα τῶν μὲ τὸ τῶν κροκοδείλων, τῶν γινομένων εἰς τὸν τόπον τῶν μέσα εἰς τοὺς φροκτας.

Τοὺς πιανουσι δὲ μὲ πολλοὺς καὶ διαφοροὺς τρόπους, ἐγὼ ὁμῶς γροφῶ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος μὲ φαίνεται ἀξιότατος διηγήσεως. Ἀφοῦ βαλῆ δόλωμα εἰς ἀγκιστρον πλατῆν χορου, τὸ ρίπτει εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ, αὐτὸς δὲ, ἔχων ἓνα ἄλλον μικρὸν χοῖρον εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, τὸν κτυπᾷ· ἀκούσας λοιπὸν τὴν φωνὴν ὁ κροκόδειλος, τρέχει πρὸς αὐτὴν, ἔπειτα, ἀπαντήσας τὴν ῥάχιν, τὴν καταπίνει, ἔξωθεν δὲ τὸν ἐλκουσιν. Ὅταν δὲ ἐξελκυσθῆ εἰς τὴν γῆν, πρῶτον μὲν ὁ θηρευτὴς χρίει τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ μὲ λάσπην· καὶ ἐὰν μὲν κόμνη αὐτὸ, πολλὰ εὐκολὰ ἔπειτα τὸν ὑποτάσσει· ἐὰν ὁμῶς δὲν τὸ καμῆ, μὲ κόπον.

Φαίνεται ἀληθῶς παροδοζόν, ὅτι ἔθνος πολιτισμένον, ὡς οἱ Αἰγύπτιοι, ἐλατρευαν τὸ ζῶον τοῦτο ὡς θεόν. Ἀλλ' ὁ ἀπόστολος Παῦλος λύει τὴν ἀπορίαν μὲ τὰ ἐφεξῆς λόγια· 'Διότι, γνόντες τὸν Θεόν, οὐχ ὡς Θεὸν ἐδόξασαν, ἢ εὐχαρίστησαν· ἀλλ' ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν, καὶ ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδία· φασκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράθησαν· καὶ ἠλλαξαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφθαρτοῦ Θεοῦ ἐν ὁμοιώματι εἰκόνας φθαρτοῦ ἀνθρώπου, καὶ πετεινῶν, καὶ τετραπόδων, καὶ ἐρπετῶν.' Ἡ ἀνθρωπίνη φιλοσοφία μόνη δὲν ἀρκεῖ ν' ἀπαλλάξῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν πλείον παχυλήν εἰδωλολατρείαν, καὶ τὰ πλείον αἰσχρὰ ἐγκλήματα.

ΟΡΝΙΣ Ἰνδικός, ἀλέκτωρ, καὶ φασιανός, συνεκατακόουν. Μετὰ καιρὸν, ἐσταλθῆ ἀλλαχῶ ὁ Ἰνδικὸς ὄρνις· ὁ δὲ ἀλέκτωρ καὶ φασιανὸς ἐμαλωσαν· ὁ ἀλέκτωρ ἐνίκησεν, καὶ ὁ φασιανὸς ἐγένεν ἀφαντος. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὑπέστρεψε, συνωδευμένος μὲ τὸν Ἰνδικὸν ὄρνιν· αἱ δύο σύμμαχοι ἔπεσαν κατὰ τῶ δυστυχαῦς ἀλέκτορος, καὶ τὸν ἐσκότωσαν.

ΠΕΡΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΡΟΞΥΣΜΟΥ.

ΠΟΛΛΑΚΙΣ Θεραπεύεται ὁ παραξύσμος μεταξὺ τῶν κατωτέρων τῆς κοινωνίας κλάσεων δι' ἀποκρύφων ἰατρικῶν. Μ' ἔτυχε ποτὲ γραμματεὺς τις περίφημος διὰ τὴν Θεραπείαν τοῦ παροξυσμοῦ· ἀλλὰ μολονότι ἰσχυρῶς τὸν παρεκάλεσα, δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ φανερώσῃ τὸ μυστικόν. Ἐπιτυχαίνουν δὲ οἱ ταιοῦτοι, μόνον διότι ἐμπνέουν θάρρος καὶ πεποίθησιν. Εἰς τὸν βίον τοῦ Λόρδου Ἀρχιδικαστοῦ Χόλτ ἱστορεῖται τὰ ἐξῆς περίεργον.

Κατὰ τὴν νεαρὰν αὐτοῦ ἡλικίαν εἶχεν ὁ κύριος Χόλτ ὑπέρμετρον ζωηρότητα, ὥστε δυσκόλως ἠμπόρει νὰ χαλινωθῆ· ἔτυχε δὲ εἰς μίαν περίστασιν νὰ σταθῆ μὲ τινὰς συντρόφους του εἰς ξενοδοχεῖόν τι, ὅπου ἐμβῆκαν

εἰς τόσον χρεῖος, ὅσον δὲν ἠμπόρουσαν νὰ πληρώσωσιν. Εἰς τοιοῦτο δίλημμα ἐπρόσδραμαν εἰς τὸν Χόλτ, παρακαλοῦντες μὲ κἀνένα τρόπον νὰ ἐκβαλῆ αὐτοὺς ἀπὸ τὰ στενά. Ὁ Χόλτ παρετήρησε τὴν θυγατέρα τοῦ ξενοδόχου ὅτι ἐφαίνετο πολὺ ἀσθενής, ἐρωτήσας δὲ, ἔμαθεν ἀπὸ τὸν πατέρα της ὅτι εἶχε παροξυσμόν. Ἐσύναξε λοιπὸν διαφορα φυτὰ, καὶ ἀνεκατώσεν αὐτὰ μὲ πολλὰς διατυπώσεις, ἔπειτα δὲ τὰ ἐτύλιξεν εἰς κομματιὸν μεμβρανῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε χαραξίειν γράμματα τινὰ καὶ σημεῖα. Ἡ παλλα, τὴν ὁποίαν οὕτως ἠτοίμασεν, ἐκρεμασθῆ περι τὸν τράχηλον τῆς νεανίδος, καὶ ὁ παροξυσμὸς δὲν ἐπανῆλθε. Μετὰ ταῦτα ὁ καλὸς σου ἰατρὸς ἐζήτησε νὰ πληρώσῃ, ἀλλ' ὁ ευγνώμων ξενοδόχος ἀπέβαλε πᾶσαν ὁποιανδήποτε ἀνταμοιβήν, ὁ δὲ Χόλτ καὶ οἱ σύντροφοί του ἀνεχώρησαν.

Μετὰ πολλοὺς χρόνους, ἀφ' ὅτου ἔγινε Λόρδος Ἀρχιδικαστῆς, ἐφέρθη ἔμπροσθεν αὐτοῦ γυνὴ τις κατηγορουμένη ὡς μαγισσα. Μόνην ἀπολογίαν ἔκαμεν ἡ δυστυχὴς, ὅτι τῆς εὕρισκετο μία παλλα, ἣτις παντοτε ἔδερα πευε τὸν παροξυσμόν. Ὁ κριτὴς ἐπίασε τὴν παλλαν, ἔλυσεν αὐτήν, καὶ τὴν εὔρηκεν αὐτὴν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχε κομῆν εἰς τὰς νεανικὰς του ἡμέρας διὰ νὰ ἰατρεύσῃ τὸν παροξυσμόν τῆς νέας, καὶ νὰ πληρώσῃ τὸ χρεῖος του.

Ὁ Βαρόνος Dimsdale ἀναφέρει γέροντα σκυτοτόμον, ὅστις ἐφημίζετο ὡς ἰατρὸς ἀριστος τοῦ παροξυσμοῦ. Ὁ Βαρόνος ἠρώτησεν αὐτὸν τίνι τρόπῳ ἐπετύχαιεν, ἢ ποῖον ἰατρικὸν μετεχειρίζετο. "ὦ!" εἶπεν ὁ σκυτοτόμος, "ἄκουσε ἰατρεύω προσποιούμενος ὅτι ἔμπορῶ νὰ ἰατρεύω. Ὁ κόσμος λέγει ὅτι δύναμαι νὰ ἰατρεύω τὸν παροξυσμόν ὅταν δ' ἐρχονται πρὸς ἐμὲ, λέγω ὅτι ἔμπορῶ νὰ τοὺς ἰατρεύσω, ἔπειτα ὑπαγῶ εἰς τὸν κῆπόν μου, καὶ τοὺς διορίζω νὰ περιμείνωσιν ἕως νὰ ἐπιστρέψω κόπτω κλωνορίον τι ἀπὸ κἀνὲν δένδρον, κόμνω εἰς αὐτὸ ἐννία χάραγματα, καὶ τὸ χώνω ἔπειτα εἰς τὸν κῆπον, λέγω δὲ εἰς τὸν ἀσθενῆ ὅτι μετ' αὐτοῦ χώνω τὸν παροξυσμόν. Ἐπειδὴ ὁ κόσμος μὲ στοχοῦσεται ὅτι ἔχω τοιαύτην δύναμιν, λαμβανῶ καὶ ἐγὼ θάρρος μὲ ταῦτα δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα γενικῶς ἐπιτυχαίνω, ὥστε ὁ παροξυσμὸς δὲν ἐπανέρχεται."

^{Ἐλευθερία χωρὶς ὑπακοήν εἶναι σύγχυσις· ὑπακοή δὲ χωρὶς ἐλευθερίαν εἶναι δουλεία.}

Ἡ ἱστορία τῆς Ἀγγλίας εἶναι ἐμφατικῶς ἱστορία προόδου· ἱστορία μιᾶς ἀδιαλείπτου κινήσεως τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦς, ἣτις ἐπέφερε μεταβολὴν ἀδιαλείπτου εἰς τὰ καθεστῶτα μεγάλης κοινωνίας. Τὴν κοινωνίαν αὐτὴν βλέπομεν καταρχὰς τῆς δωδεκάτης ἑκατονταετηρίδος εἰς κατάστασιν ἀθλιώτερην καὶ παρ' ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκονται τῶρα τὰ πλὸν ἐξευτελισμένα τῆς Ἀνατολῆς ἔθνη. Βλέπομεν αὐτὴν ὑποκειμένην εἰς τὴν τυραννίαν ὀλίγων ξένων ὀπλοφόρων· βλέπομεν ἰσχυρὰν διάκρισιν μεταξὺ τῶν δύο ἔθνων· τὸν Νορμανδὸν νικητὴν ἀποκεχωρισμένον τοῦ ἠττημένου

Σαξονοῦ· βλέπομεν τὸ μέγα σῶμα τοῦ πληθυσμοῦ εἰς καταστάσιν προσωπικῆς δουλείας· βλέπομεν δεισιδαίμονίαν τὴν σκληροτέραν καὶ χαμερπεστέραν δεσπόζουσαν ἀπεριορίστως τοὺς πλείον ὑψηλοὺς καὶ φιλανθρωπικοὺς νόας· βλέπομεν τὸ πλῆθος εἰς κτηνώδη ἀγνοίαν βεβυσθισμένον, τοὺς δ' ὀλίγους σπουδαίους ἐνασχολουμένους εἰς τὴν ἀπόκτησιν γνώσεων τῶν πλείον οὐτιδανῶν. Εἰς τὸ δισταχμα ἐπτά ἑκατονταετηρίδων τὸ ἄθλιον καὶ ἠχρειωμένον τοῦτο γένος κατεστάθη ὁ μεγαλύτερος καὶ πλείον πολιτισμένος λαὸς, τῶν ὅσους ὁ κόσμος ποτὲ ἶδεν,—ἐξήπλωσαν τὸ κράτος αὐτῶν εἰς πᾶν μέρος τῆς οἰκουμένης,—δισκόρπισαν αυτοκρατοριῶν σπέρματα ἐπάνω εἰς ευμεγέθεις ἠπείρους, τῶν ὁποίων οἱ Στροβωνες καὶ οἱ Πτολεμαῖοι δὲν εἶχαν οὔτε ἀμυδρὰν ἰδέαν,—ἐδημιούργησαν θαλασσινὴν δύναμιν, ἡ ὁποία εἰς ἑν τεταρτημόριον τῆς ἕρας ἤθελε καταστρέφειν τὰ ναυτικὰ τῆς Τύρου, τῶν Ἀθηναίων, τῆς Καρχηδόνας, Βενετίας, καὶ Γενοίας, συνενωμένα,—ἔφεραν τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην, τὰ τῆς μετατοπίσεως καὶ ἀνταποκρίσεως μέσα, πᾶσαν τέχνην μηχανικὴν, πᾶν χειροτέχνημα, πᾶν ὅ,τι συντείνει πρὸς ευζωίαν τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τελειότητα τὴν ὁποίαν οἱ πρόγονοι αὐτῶν ἤθελαν νομίσειν μαγικὴν,—ἐγέννησαν φιλολογίαν ἀφθονοῦσαν ἀπὸ συγγραμματα οὐχὶ κατώτερα τῶν ευγενεστατων ἀφ' ὅσα ἡ Ἑλλάς μᾶς ἐκκληροδότησεν,—ἐξεσκέπασαν τοὺς νόμους τῆς τῶν ἐπουρανίων σωματων κινήσεως,—ἐφιλοσόφησαν μὲ βαθυνοίαν ἐξάϊσιον περὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἡμετέρου νοῦς,—ἔσταθῆσαν ὁμολογουμένως οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους εἰς τὸ σταδίον τῆς πολιτικῆς βελτιώσεως. Ἡ ἱστορία τῆς Ἀγγλίας εἶναι ἱστορία τῆς μεγάλης ταύτης μεταβολῆς εἰς τὴν ἠθικὴν, νοητικὴν, καὶ φυσικὴν κατάστασιν τῶν κατοίκων τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

ΤΟ ΚΑΠΝΟΧΟΡΤΟΝ.—ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΥΤΟΥ.

Τὸ καπνόχορτον, ἢ καπνὸς, ὡς κοινότερον καλεῖται, νομίζεται γενικῶς προῖον τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ Ευρωπαϊκὸν αὐτοῦ ὄνομα ταβάκος κατὰ τινὰς μὲν παρογεται ἀπὸ τὴν εἰς Μεξικὸν ἐπαρχίαν Ταβακόν, ὅθεν πρῶτον ἐξαπεσταλῆ εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατ' ἄλλους δὲ ἀπ' ὄργανόν τι καλούμενον Ταβακόν, καὶ χρησιμεῖον εἰς τὴν Ἰσπανιόλαν διὰ νὰ καπνίζωσιν αὐτὸ τὸ φυτόν.

Ὁ Κόρτες, κατὰ τὸ 1519, ὅτε ἀπεστάλη ἐκ μέρους τῆς Ἰσπανικῆς αὐλῆς νὰ κατακτήσῃ τὸ Μεξικόν, ἔπεμψε πρὸς τὸν βασιλῆα τῆς Ἰσπανίας δεῖγμα καπνοῦ· θύλου δὲ ὅτι ὁ ἰππότης Ἀγγλος Sir Francis Drake περὶ τὸ 1560 εἰσήγαγεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀγγλίαν μετ' ὀλίγα δ' ἔτη, ὁ Ἰωάννης Νικότιος, ὅθεν καὶ ὠνομασθῆ βοτονη Νικοτιανή, ἔφερεν αὐτὸ τὸ χόρτον εἰς τὴν Γαλλίαν· ἡ δὲ Ἰταλία χρεωστεῖ τὴν εἰς τὰ μέρη αὐτῆς πρώτην ἐμφωνίαν τοῦ καπνοχόρτου εἰς τὸν Καρδινάλιον Santa Croce.

Ἐπειδὴ παρατηρήθησαν ἴχνη παλαιᾶς συνηθείας τοῦ καπνίζειν ξηρὰ χόρτα, ἐνόμισαν τινὲς ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ μετεχειρίζοντο τὸ καπνόχορτον εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ φυτὸν τοῦτο ἐφύλαξεν ὑπὸ τινος τροποποιήσεως τὸνομα τοῦ ταβόκκου εἰς πολλὰς τῶν Ἀσιατικῶν, ὡς καὶ τῶν Ἑυρωπαϊκῶν διαλέκτων, καθίσταται σχεδὸν βεβαία ἡ κοινᾶς παραδεδεγμένη γνώμη, ὅτι προῆλθεν ἀπ' αὐτὸν τὸν τόπον, καὶ ἐξ αὐτοῦ μόνου ἐπροχώρησεν εἰς πᾶν μέρος τῆς γῆς, ὅπου τὴν σήμερον γνωρίζεται.

Εἰς τὴν Μεγαλὴν Βρετανίαν ἡ πρόοδος τῆς χρήσεως τοῦ καπνόχορτου δὲν ἔμεινεν ἀνεμπόδιστος. Ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ διεκνήρυχθησαν ἐναντίαι τῆς. Παπικὰ ἀναθέματα, καὶ βασιρικὰ διατάγματα, ἐξεδίδοντο μὲ τὰς αὐστηροτέρας ποινὰς, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τῆς Ἐλισαβετ, τοῦ Ἰακώβου, καὶ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ Καρόλου, ἡ χρῆσις καὶ εἰσαγωγὴ τοῦ καπνόχορτου κατεστάθησαν ὑποκείμενα νομοθεσίας. Παρὰ τὴν βασιλικὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν, ὁ ἐναρετος καὶ ζηλωτὴς οὗτος βασιλεὺς Ἰακώβος ἐδιέφυγεν ὅλην τὴν βαρῦτητα τῆς μαθήσεως καὶ λογικῆς αὐτοῦ ἐναντίον τῆς συνηθείας ταύτης, εἰς τὴν κατὰ τοῦ καπνόχορτου περίφημον διατριβὴν του. Ὀνομαζοῦν αὐτὴν ἀμαρτωλὸν καὶ αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν, κλαδὸν μέθης, διαρροὴν προσώπων καὶ κτημάτων, ἀηδεστατὴν εἰς τὸν ὄφθαλμόν, μισητὴν εἰς τὴν ῥίνα, βλαβερὰν εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ἐπικίνδυνον εἰς τοὺς πνεύμονας, καὶ τέλος δηλοποιεῖ, ὅτι ἡ μέλαινα καὶ δυσώδης ἀναθυμίασις αὐτοῦ ὁμοιάζει ὡς ἔγγιστα τὸν φρικώδη Στύγιον καπνὸν τῆς ἀπυθμένου ἀβύσσου.

Εἰς δὲ τὰς Ἀγγλικὰς ἀποικίας τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, κατέφυγαν εἰς τὴν νομοθεσίαν διὰ νὰ κανονίσωσι τὴν χρῆσιν τοῦτο τοῦ χόρτου, ἀφοῦ ἔγινε τόσο πολῦτιμον, ὥστε μ' ἑκατὸν εἴκοσι λίτρας ἐκλεκτοῦ καπνόχορτου ἠδύνατο γεωργὸς τῆς Βιργινίας ν' ἀγορασθῆ ἡμέραν καὶ ἀκμαίαν γυναῖκα, νεωστὶ ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας εἰσαχθεῖσαν. Εἰς μίαν δὲ τῶν ἐπαρχιακῶν διοικήσεων τῆς Νέας Ἀγγλίας* ἐψηφίσθη νόμος ἀπαγορεύων τὴν χρῆσιν τοῦ καπνόχορτου εἰς ἅπαντας ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀπὸ εἰκοσιενὸς ἔτους καὶ κάτω, ὡς καὶ εἰς ἄλλους ἀκόμη ἀσυνειδήστους, — ἐκτὸς ἔαν τις ἤθελε φέρειν ἀπὸ ἔμπειρον ἰατρὸν ἀπόδειξιν ἐγγραφον, ὅτι τὸν ὠφελοῦσε, καὶ πρὸς τοῦτοισι ὅτι ἔλαβεν ἐπ' αὐτῷ ταύτῃ ἀδειαν ἀπὸ τοῦ νομοθετικὸν σῶμα.

Ἀλλὰ τὸ καπνόχορτον ἐνίκησεν ὅλας τὰς δυνάμεις, ὅσαι ἀντιπαρατάχθησαν εἰς αὐτό. Περιφρονοῦν τὰς διαταγὰς πανεπιστημίων καὶ πόλεων, τοὺς νόμους ἀποικίων, καὶ τὰς ἀπειλὰς βασιλείων καὶ Παπῶν, περιεκύκλωσεν ἤδη τὴν γῆν, καὶ κατακρατεῖ ὑπὸ δουλείαν μεγαλήτερον ἀριθμὸν ἀνθρώπων νοσῶν, παρὰ κἀνὲν ἄλλο φυτὸν ὁποιοῦνδήποτε.

* Νέα Ἀγγλία ὀνομάζονται αἱ εἰς βορεινότεραι τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Ἀποτελέσματα.

Περὶ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1833 βοηθούμενος παρά τινων, τοὺς ὁποίους ἐδίδασκα τὴν ἰατρικὴν, — λέγει ἰατρὸς Ἀγγλοαμερικανός, — κ' ἐνώπιον κάποτε ἄλλων ὑποκειμένων, ἔκαμα πειράματα τινὰ εἰς κάτους καὶ εἰς ἀλλα ζῶα διὰ τοῦ ἀπεσταλαγμένου ἐλαίου τοῦ καπνόχορτου.

ΠΕΙΡΑΜΑ Α'. Μὲ μικρὰν ρανίδα ἐλαίου ἐτριψα τὴν γλῶσσαν γαλῆς ἀμέσως ἐφώναξεν ὀδυνηρῶς, καὶ ἤρχισε ν' ἀφρίζη τὸ στόμα τῆς. Εἰς ἓν λεπτὸν αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν ἐπλατύνθησαν, καὶ ἡ πνοὴ ἔγινεν ἀγωνιστικὴ. Εἰς 2½ λεπτά, ἐμετὸς καὶ κλονισμὸς· εἰς 4 λεπτά, ἐκκενώσεις· κραυγαὶ ἀκολουθοῦν, ἡ δὲ φωνὴ παρὰ φύσιν βραχνή· εἰς 5 λεπτά, ἀλλεπολληλοὶ ἀγῶνες πρὸς ἔμεσιν· εἰς 7 λεπτά, ἡ πνοὴ ὀπώσουν ἐβελτιώθη.

Ἐτρίφθη ἔπειτα ἡ γλῶσσά τῆς μὲ μεγάλην ρανίδα, καὶ ἀμέσως ἐκλείσθησαν οἱ ὀφθαλμοί, ἔπαυσαν αἱ κραυγαί, καὶ ἡ πνοὴ ἔγινε σπασμώδης καὶ πνιγηρὰ. Εἰς ἓν λεπτὸν τὰ ὠτία ἔλαβαν ὀρμητικὴν καὶ σπασμώδη κίνησιν· εὐθὺς δ' ἔπειτα σπασμοὶ βίαιοι καὶ κλονήσεις ἐκυρίευσαν ὅλον τὸ σῶμα καὶ τὰ μέλη. Εἰς 3½ λεπτά τὸ ζῶον ἔπεσε πλαγίως ἀναίσθητον καὶ ἄπνουν, οἱ δὲ παλμοὶ τῆς καρδίας εἶχαν παύσειν.

Μικροὶ τιναγμοὶ τῶν ἐθελουσίων μυῶνων, μάλιστα δὲ τῶν εἰς τὰ μέλη, διήρκουν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον 19 λεπτά μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ζώου. Οἱ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς μυῶνες ἔτρεμαν σφοδρότερον καὶ περισσοτέρην ὥραν παρ' οἱ τῆς ἀριστερᾶς.

Ἡμίσειαν ὦραν μετὰ τὴν τελευτὴν ἀνετμήθη τὸ σῶμα τοῦ ζώου· ὁ στόμαχος καὶ τὰ ἐντόσθια εὐρέθησαν συνεσταλμένα καὶ στερεὰ, ὡς ἀπὸ βίαιον καὶ διαμίνοντα σπασμὸν τοῦ μυώδους χιτῶνος. Οἱ πνεύμονες ἦσαν κενοὶ καὶ συμπεπτωκότες. Ἡ τῆς καρδίας ἀριστερὰ πλευρὰ καὶ ἡ ἀορτὴ μὲ τὰς μεγάλους αὐτῆς κλαδοὺς ἦσαν φορτωμέναι μαύρου αἵματος. Ἡ δεξιὰ πλευρὰ τῆς καρδίας καὶ αἱ δύο αὐτῆς κοιλότητες περιεῖχαν ὀλίγον τι αἷμα, ἀλλὰ δὲν ἦσαν διατεταμέναι. Ἡ πνευμονικὴ ἀρτηρία περιεῖχε μικρὰν μόνον αἵματος ποσότητα· παντοῦ δὲ ἦτα ρευστὸν τὸ αἷμα.

ΠΕΙΡΑΜΑ Β'. — Εἰς τὸ ἄκρον τῆς ῥινὸς μικροῦ ποντικῶ ἔγινε κέντημα διὰ χειρουργικῆς βελόνης, ἀλειμμένης μὲ ὀλίγον τι τοῦ καπνόχορτου ἐλαίου. Τὸ ζῶον ἐταράχθη σφοδρῶς, καὶ μετὰ εἴς λεπτά ἐψόφησε.

ΠΕΙΡΑΜΑ Γ'. Μὲ δύο ρανίδας τοῦ αὐτοῦ ἐλαίου ἐτρίφθη ἡ γλῶσσα ἐρυθροῦ σκιοῦρου. Παρευθὺς ἐταράχθη βιαίως εἰς ὅλα τὰ μέλη καὶ εἰς τὸ σῶμα, καὶ μετὰ ἓν λεπτὸν ἔπεσε νεκρὸν καὶ ἀκίνητον.

ΠΕΙΡΑΜΑ Δ'. Εἰς τὴν γλῶσσαν σκύλου, μετρίου μεγέθους, ἐβάλλθησαν πέντε ρανίδες ἐλαίου τοῦ καπνόχορτου. Εἰς 45 δευτέρα ἔπεσε πλαγίως, ἐσηκώθη, ἐναυτίασε, καὶ πάλιν ἔπεσεν. Εἰς ἓν λεπτὸν ἔγινε κοπῶδης ἡ ἀνεπνοή, αἱ δὲ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν ἐμε-

γαλύνθησαν. Εἰς δύο λεπτά, ἡ πνοὴ κατήντησε βρα-
δεῖα καὶ ἀσθενής. Εἰς τρία λεπτά, ἐσμικρύνθησαν
μὲν αἱ κόραι, ἀλλὰ μετεβαλλόντο ἀδιακόπως. Μετὰ
έννέα λεπτά, κενώσεις τροφῆς τὸ συμπύωμα ἤλατ-
τώθησαν, καὶ τὸ ζῶον ἐδοκίμασε νὰ περιπατήσῃ.
Μετὰ 10 λεπτά ἐβάλθησαν ἐπὶ τῆς γλώσσης του δύο
ράνιδες ἐλαίου. Ἀμέσως ἡ πνοὴ του ἐγένετο ἀγωνιστική,
αἱ γνάθοι ἐφούσκωσαν, αἱ δὲ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν
υπερεπλατύνθησαν. Εἰς 12 λεπτά αἱ κόραι ἐγέναντο
φυσικώτεροι· ὀλίγος ἀφρὸς εἰς τὸ στόμα· τὸ ζῶον ἀκό-
μη ἔκειτο πλάγια· τώρα ἐβάλθη ράνις ἐλαίου εἰς ἑκα-
στον μυκτῆρά του. Ἡ ἀγωνία τῆς πνοῆς ἠύξησεν, αἱ
γνάθοι ἐκλείσθησαν. Ἐντὸς 22 λεπτῶν δὲν ἐγένετο
μεταβολὴ οὐδεμίαν· ἠνοίξαμεν τὰς σιαγόνας του, καὶ
τοῦ ἐτρίψαμεν μὲ πέντε ρανίδας ἐλαίου τὴν γλῶσσαν.
Εἰς ἓν λεπτὸν αἱ κόραι ἐπλατύνθησαν ὑπερβολικὰ, μὲ
σοφοδρὸς σπασμούς· εἰς ἓν ἡμισυ, δοκίμασας νὰ περι-
πατήσῃ, ἔπεσεν. Εἰς τρία λεπτά οἱ ὀφθαλμοὶ ἀνε-
στράφησαν, οἱ δὲ σπασμοὶ ἐξηκολούθουν. Εἰς ἑπτὰ
λεπτά ἐφανῆ ἐπὶ τοῦ στόματος ὀλίγος ἀφρὸς. Μετὰ
40 λεπτά αἱ ἐμπνεύσεις δὲν ἦσαν τόσον βαθεῖαι, οἱ
σπασμοὶ δὲν εἶχαν μετριάσειν, ἡ δύναμις ἤδη ἐξέλειπεν.
Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης κατέκειτο ὑπὲρ τὴν ἡμίσειαν
ῶραν εἰς τὴν αὐτὴν σχεδὸν κατάστασιν· ἡ δύναμις
βαθμηδὸν ἤλαττοῦτο, καὶ, ἐπειδὴ δὲν ἦτον ἐλπίς νὰ
ἀναλαβῇ, ἐθανατώσαμεν αὐτόν.

Πιθανόν, —ἐξακολουθεῖ ὁ αὐτὸς ἰατρός, — νὰ μὲ
κατηγορήσωσιν ὡς ἀπανθρωπον διὰ πειράματα, ἐπάνω
εἰς ἀβόηθητα μαλιστα ζῶα, γενόμενα μὲ δηλητήριον
τόσον ὀδυνηρῶς καὶ ὀλεθρίως ἐνεργοῦν, ὡς τὸ ἐλαιον
τοῦ καπνοχόρτου· καὶ τῶντι ὁμολογῶ τὸ δίκαιον τῆς
κατηγορίας, ἐὰν αὐτὰ τὰ πειράματα ἐγένοντο χάριν
περιεργείας ἀπλῆς, χωρὶς σκοποῦ καὶ εὐλόγου ἐλπίδος
νὰ κατασταθῶσι χρήσιμα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ
νὰ παρακινήσωσι τουλάχιστον ὀλίγους ν' ἀπέχωσιν
ἀπὸ τὴν ῥυπαρὰν ταύτην καὶ βλαπτικὴν συνήθειαν.
Ὀλίγοι βέβαια ἤθελαν ἰδεῖν ἐκουσίως ὑπὲρ τὸ ἐν τοιοῦ-
του εἶδους πείραμα, ἐὰν δὲν ἤλπιζαν ὀφελὸς τι.

Ἐπεται ἡ συνέχεια.

ΠΕΡΙ ΒΟΡΤΩΝ.

ΣΤΕΡΕΥΕΤΑΙ ἀκόμη ὁ πολίτης τοὺς καρποὺς τῶν
ιδίων κόπων, ὅταν ἀναγκάζεται νὰ ἐορτάσῃ συχνά.
Αἱ ἐορταὶ ἐγέναντο εἰς ἀνάπαυσιν τῶν κόπων, ἀνάπαυσιν
ἀναγκαίαν εἰς τὸν κοπιᾶζοντα, διὰ νὰ μὴν ἐξαντλήσῃ
τὰς σωματικὰς του δυνάμεις. Ἄλλ' εἶναι ὄχι μόνον
ἀδίκον, ἀλλὰ καὶ γελοῖον, νὰ τὸν ἀναγκάξῃ νὰ ἀνα-
παύεται, ὅταν αὐτὸς δὲν αἰσθάνεται χρεῖαν ἀναπαύ-
σεως. Ἐὰν τὸ, Ὁὐ σχολὴ δούλοισι, ἐγένετο
παροιμία τῶν τυράννων, δὲν εἶν' ὀλιγώτερον τυραννικὸν
νὰ βιάζεται ὁ πολίτης νὰ σχολάζῃ, ὅταν εἰς αὐτὸν
συμφέρῃ νὰ ἀσχολῆται. Τοιαύτη βία ὄχι μόνον δε-
σμεύει ἀνόμως τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πολίτου, ὄχι μόνον

στερεῖ καὶ αὐτὸν καὶ ὅλην τὴν πολιτείαν ἀπὸ τὰ κέρ-
δη τῆς ἐργασίας του, ἀλλὰ καὶ τὸν παρακινεῖ εἰς πρά-
ξεις κακὰς, μὴ δυνάμενον νὰ ἀσχολῆται εἰς τὰ καλὰ.
Τὰ καπηλεῖα καὶ τὰ πορνοστάσια τὰς ἐορτάς μάλιστα
γεμίζονται.

Στερεῖται ἀκόμη ὁ πολίτης τοὺς καρποὺς τῶν κό-
πων του, ὅταν οἱ ἄρχοντες τῆς πολιτείας συγχωρῶσι
δημοσίως τὰ παικτῆρια, τὰ ληκτῆρια, καὶ ὅλα ὅσα ἡ
Πολιτικὴ, χωρισμένη ἀπὸ τὴν Ἠθικὴν, ἐπενόησε, διὰ
νὰ αὐξάνῃ τοὺς φόρους, τῶν ὁποίων ἡ ὑπερβολὴ προοδεύει
πάντοτε, ἢ συνοδεύει τὴν φθορὰν τῶν ἡθῶν. —ΚΟΡΑΗΣ.

ΜΑΝΘΑΝΟΜΕΝ ἀπὸ τὸ Πεκῖνον, ὅπου ἀπὸ τὸν
καιρὸν τοῦ Μεγάλου Πέτρου ὑπῆρξαν ἱεραπόστολοι τῆς
Γραικορωσσιτικῆς ἐκκλησίας, ὅτι ὑπὲρ τὰς 300,000 Σι-
νῶν ἐνηγκαλίσθησαν τὴν Χριστιανικὴν πίστιν· ἐφαί-
νετο δὲ ὅτι πᾶς διωγμὸς τῶν Χριστιανῶν ἐμελλε νὰ
παύσῃ ἐντὸς ὀλίγου. Λέγεται ὅτι καὶ ὁ ἴδιος αὐτο-
κράτωρ, ἐξετάσας τὸν Χριστιανισμόν, ὑπολήπτεται
αὐτόν, ἂν καὶ καταρχὰς τῆς βασιλείας του πολλακίς
ἐχύνετο αἷμα Χριστιανικόν. Οἱ κατὰ Χριστιανῶν
αυστηροὶ νόμοι ὑπάρχουν τώρα μόνον ἐπὶ χαρτίου, ἡ δ'
ἐκπέσεις αὐτῶν ἐπιτρέπεται εἰς Μανδαρίνους εὐνοϊκοὺς
πρὸς τὸν Χριστιανισμόν. Ὁ νόμος τοῦ 1836, μολονότι
κατὰ τὸ γράμμα ἐφηρμόζετο εἰς ὅλους ἐξίσου τοὺς
Χριστιανούς, ἀπέβλεπεν ὅμως τοὺς Ἀγγλοὺς μόνους,
τῶν ὁποίων οἱ Σῖναι ἤρχισαν νὰ φοβῶνται τὴν πολιτι-
κὴν δύναμιν.

Εἰς συνεδρίασιν τῆς Παρισίνης Ἀκαδημίας τῶν
Ἠθικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν ἀνεγνώσθη κοινο-
ποίησις περὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ῥωσσίας, ἐκ τῆς
ὁποίας φαίνεται ὅτι ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Εὐρωπαϊκῆς
Ῥωσσίας ἀναβαίνουν εἰς 61,000,000, ἐκτὸς τῶν τῆς
ξηρᾶς καὶ θαλάσσης στρατευμάτων, καὶ τῶν Καυκα-
σίων ἐπαρχιῶν. Ὁ δὲ πληθυσμὸς τῆς Ῥωσσιτικῆς
Πολονίας εἶναι 4,200,000.

ΚΑΤΑ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν, τὴν γενομένην
πρὸς τὰ τέλη τοῦ 1837, ὅλος ὁ πληθυσμὸς τῆς Προυσ-
σίας ἀνέβαινεν εἰς 14,098,125 ψυχάς. Ἐκ τούτων
ἦσαν Διαμαρτυρόμενοι 8,604,748, Λατῖνοι 5,294,003,
Ἰουδαῖοι 183,578, οἱ δὲ λοιποὶ, Γραικοὶ, κτλ.

ΝΕΑ ἡπειρος ἀνεκαλύφθη πρὸς νότον τῆς Μεσημ-
βρινῆς Σχετλανδίας ἀπὸ τὰ Γαλλικὰ πλοῖα τὰ διευ-
θυνόμενα παρὰ τοῦ κυρίου d' Urville· μ' ὅλον δὲ τὸ ἐκ
τοῦ πάγου ἐμπόδιον ἐξετάσθησαν καὶ τεσσαράκοντα
λεῦγαι αὐτῆς.

ΔΙΑ τὸν ὀβελίσκον, τὸν ὁποῖον εἰς τὸ 1833 μετεκό-
μισεν ἡ Γαλλικὴ κυβέρνησις ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῶν Λί-
γυπτιακῶν Θηβῶν εἰς τοὺς Παρισίους, ἐδαπάνησεν
1,700,000 φράγκα.